

ป้อม
อหังการ
ผู้นี้คือ
ล้ำมีค่า
他定有过人之处

2

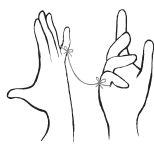
เทียนหฺรูอวี่ 天如玉 เจียน

หม่านอู๋อิงซิน แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

น้อยเรื่องของมากกว่ารักที่เราจะได้เห็นพลีตพระเอก-นางเอกที่หย่าขาดกันไปกลับมาพบเจอกันอีกอย่าง 'จอมอหังการผู้นี้คือสามีข้า' นะคะ ตอนพวกเขาแต่งงานก็มีภาพความผูกพันของพวกเขาน้อยเหลือเกิน แต่หลังกลับมาพบกันอีกครั้ง คล้ายทั้งสองคนได้เรียนรู้และทำความรู้จักตัวตนของแต่ละคนกันใหม่ ซึ่ง 'ชานจง' ที่ 'จางซุนเสินหรง' ได้รู้จักใหม่นี้ก็ช่างอหังการเหลือเกิน คอยแต่หาทางสนิทสนมใกล้ชิดกับนาง และยังไม่โหยงใส่ชายอื่นที่ทำได้มีใจให้นางอีก รวากับกลัวหัวใจนางจะไม่เต็มแรงเพราะเขา!

นอกจากนางต้องรับมือกับจอมอหังการแห่งโยวโจวแล้ว นางยังต้องประสบปัญหาสำรวจภูเขา คราวนี้จางซุนเสินหรงต้องออกไปสำรวจภูเขาถึงนอกด่าน ซึ่งที่นั่นเต็มไปด้วยข้าศึกศัตรู หากเพลิงพล้ำไปก็ถึงคราวสิ้นชีวิตได้เลย

อีกอย่าง รอให้ภารกิจที่โยวโจวสิ้นสุดเมื่อไหร่ จางซุนเสินหรงก็ต้องเดินทางกลับบ้าน จากนั้นนางกับอดีตสามีลาจากกันตลอดกาล นางอยู่ข้างอันส่วนเขาอยู่โยวโจว สักวันนางก็ต้องแต่งงานกับบุรุษอื่น เดิมทีชีวิตนางควรเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อคำว่า 'แต่งงานกับข้าอีกครั้ง' หลุดออกมาจากปากของเขาแล้ว ภาพในอนาคตที่นางนึกไว้ก็เปลี่ยนไป

สุดท้ายจางซุนเสินหรงจะตัดสินใจตอบรับคำขอแต่งงานครั้งใหม่จากอดีตสามีหรือไม่ แล้วจะมีปัญหาใดระหว่างสำรวจภูเขาที่นอกด่านเกิดขึ้นบ้าง ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"หรือว่าจนถึงบัดนี้เจ้ายังไม่เคยคิดจะมาจริงจังกับข้าเลย"

ริมฝีปากจางซุนเสินหงชยับเล็กน้อยทันทีแล้วก็เหม่อไว้ ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง "อย่างไรถึงเรียกว่า 'จริงจัง' "

"แต่งงานกับข้าอีกครั้ง กลับมาเป็นสามีภรรยากัน"

จางซุนเสินหงตกตะลึง แล้วค่อยปิดปากลงช้าๆ นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าประโยคนี้อาจจะออกมาจากปากของเขาได้ ทั้งยังเข้าหูนางโดยไม่ทันได้ตั้งตัวอีก ชั่วขณะนั้นในดวงตานางเหลือเพียงใบหน้าที่คุณั่นแน่น ลึกล้ำของเขาเท่านั้น จนลืมไปแล้วว่าตนเองกำลังคิดอะไร

ตาของซานจงหลุบลงต่ำ ในดวงตาดำมืดไปหมด เขาปล่อยนางแล้ว
"เจ้าไม่เคยคิด"

•

แนะนำตัวละคร

- * โจวจวิน แม่ทัพรักษาเมืองถานโจว ใบหน้าขาวนัยน์ตาลึกเรียว ไม่ชอบหน้าซานจง
- * จ้าวฝูเหมย น้องสาวบุญธรรมของจ้าวจิ้นเหลียน มีฝีมือด้านสมุนไพร แอบชอบซานจงมาหลายปี
- * ซานอิง ญาติผู้เฒ่าร่วมตระกูลของซานจง ชอบแต่งกายปลอมเป็นบุรุษ หัวหาญเกินสตรีทั่วไป
- * ซานเจา น้องชายคนเล็กของซานจง ติดตามกองทัพมารักษาการณ์อยู่ในแถบเหอตง เคารพนับถือซานจงมาก
- * ตู๋ซินหนู มาจากตระกูลในย่านบัณฑิตของฉางอัน ดัดพิณคงโหวได้ ถูกพวกพ่อค้ากักตัวไว้ที่นอกด่าน
- * เว่ยเซินอู่ นักโทษอุกฉกรรจ์ในคุกใหญ่ของโยวโจว ถูกส่งไปใช้แรงงานในเหมือง ชอบเอ่ยวาจาเสียดสีแดกดันซานจง
- * จย่าเจินซาน นักโทษอุกฉกรรจ์ในคุกใหญ่ของโยวโจว ถูกส่งไปใช้แรงงานในเหมือง เส้นผมหลายเส้นหงอกเป็นสีขาวเทา นิสัยสุขุม

45

เพื่อของเขาของเขาวังจี้ที่ทอดยาวต่อกันปรากฏเป็นแนวจากตะวันออกไปตะวันตก ด้านหนึ่งยาวจรดทางตะวันออกริมฝั่งแม่น้ำ ด้านหนึ่งทอดไปทางแนวชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ชุ่มช่อนอยู่ในพื้นที่โอบล้อมอย่างเงียบเงียบ ม้าเร็วสองตัวตัดผ่านป่าในภูเขา ไหล่ตามกันไปจนถึงพื้นที่แล้วก็หยุดลง

ซานจงลงจากม้า "ลงมาเถอะ ข้างหน้ามีแต่ต้องเดินไปเท่านั้น"

จ่างซุนเดินทรงลงจากม้าตามเขา

ด้านหลังของพวกเขามีหูลี่อี่นำทหารม้ากองหนึ่งหยุดอยู่ไกลๆ นั้นเป็นคำสั่งของซานจงที่ให้พวกเขาทำหน้าที่คอยฟังคำสั่งอยู่แนวหลัง หากเกิดสถานการณ์ได้ขึ้นกะทันหันจะได้รับมือได้ทันท่วงที

จ่างซุนเดินทรงมองไปด้านหน้า ตรงเบื้องหน้าเป็นเส้นทางที่ราบเรียบไปหมด หญ้าคาเพิ่งเริ่มแตกยอดในฤดูใบไม้ผลิ เอนไหวตามสายลม

เป็นกอกๆ เห็นอยู่ชัดเจนว่าสามารถขี่ม้าตรงเข้าไปได้ แต่ไม่รู้เหตุใด เขาจึงบอกว่าเดินไปได้เท่านั้น นางเดาว่าน่าจะเพราะมีการจัดเตรียม แนวป้องกันเอาไว้ ก็เลยทำตามคำพูดเขาโดยปล่อยบังเหียนม้าแล้ว เดินเท้าเข้าไป

เชิงเขาที่นางต้องการจะไปจำต้องข้ามผ่านตรงนี้แล้ววนกลับไป ที่ด้านนั้น เท้าเพียงจะเหยียบไปบนหญ้าคาแถบนั้นด้านหลังก็มีเสียงฝีเท้าดัง อย่างรีบร้อนเข้ามาถึง เควพลันรู้สึกตั้งวูบขึ้นทันที ซานจงหวัดตัวคราเดียว ก็ดึงนางกลับไปทางด้านหลังแล้ว

บริเวณที่ได้เท้าของนางกำลังเหยียบผ่านพื้นยุบลงไปช่วงหนึ่ง เผยให้เห็นไม้แหลมปักอยู่ข้างล่างถี่บีบ ที่แท้เป็นกับดัก นางมองซานจง อย่างตกใจทันใด

ซานจงปล่อยเอวนาง แล้วจับที่ข้อมือนางอีกครั้ง "เจ้าเดินไป พร้อมกับข้า"

จางซุนเดินทรงระบายนหายใจซ่าๆ เดินอยู่ทางด้านขวาของเขาดัดผ่านไปพร้อมกัน เขาเหยียบหนึ่งก้าว นางก็เหยียบตามหนึ่งก้าว

บริเวณนั้นดูไปแล้วก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากบริเวณอื่นเลยแท้ๆ แต่เขากลับรู้ว่าควรระวังเท้าลงตรงจุดใดอย่างกระฉ่าง แต่ละก้าวที่เหยียบลงไปล้วนปลอดภัยไร้อันตราย ไม่มีกับดักปรากฏขึ้นอีก เพียงแต่ทางคดเคี้ยวมากเหลือเกิน จางซุนเดินทรงถูกเขาจับข้อมือเอาไว้ จึงตามติดอย่างใกล้ชิดมาก หลังจากสังเกตก็พบว่าทางที่เดินผ่านไปความจริงแล้ว เป็นเพียงเส้นทางที่แคบเล็กมากๆ สายหนึ่งเท่านั้น

นางเงยหน้าขึ้นพูดว่า "มิน่าล่ะ ท่านถึงบอกว่าพาข้ามาได้แค่คนเดียวเท่านั้น"

เท้าของซานจงก้าวออกจากขอบเขตนั้นแล้วหันกลับมาตั้งนางทันที
"อย่าเสียสมาธิ"

ป่าเขาเป็นสถานที่ที่ลึกลับเข้ามาได้ง่ายที่สุดตลอดมา เพื่อกเขา
สูงตระหง่านก็ไม่ยกเว้น ในภูเขาคืออยู่ติดกับชายแดนนี้จึงมีกับดักกีดขวางซึ่ง
ทำขึ้นโดยจวนบัญชาการทหารอยู่แทบจะทั่วทุกหนแห่ง นี่เป็นเพียงหนึ่งใน
กับดักเหล่านั้น คนที่พามาด้วยหากยิ่งมากก็จะยิ่งยุ่งยาก แค่มัวผ่านไป
ทีละคนๆ ก็ต้องสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงเป็นอย่างมากแล้ว

เท้าข้างหนึ่งของจางซุนเดินทรงเหยียบตามออกไปพลางระบาย
ลมหายใจอย่างโล่งอก

เขามองนางอย่างติดจะขบขันอยู่บ้าง แล้วก็กระตุกข้อมือของนาง
เล็กน้อย "ข้างหน้ายังมีอีกช่วงหนึ่ง"

เดินต่อไปข้างหน้าอีกก็มีหล่มโคลนอย่างที่จางซุนเดินทรงเคยเห็น
มาก่อนหน้านี้ปรากฏขึ้น มีความกว้างอยู่หลายจั้ง ทั้งข้างหน้าข้างหลัง
ล้วนมองไม่เห็นปลายสายต้นสาย แล้วก็ไม่ว่าก้าวเท้าไรด้วย คราวนี้
แม้แต่ก้อนหินที่ใส่ล่อศัตรูให้เดินเข้าสู่ส่วนลึกก็ไม่มี มองไม่เห็นเลยว่า
จะมีหนทางที่สามารถผ่านไปได้

เวลานี้ซานจงถึงได้ปล่อยข้อมือของนางและชี้ไปที่ข้างหน้า "เดินออกไป
ที่ข้างนอกก็อยู่บนเส้นเขตแดนแล้ว"

จางซุนเดินทรงมองไปทางด้านนั้น "แล้วจะอย่างไรเล่า มาถึง
ที่นี่แล้วจะถอยกลับได้หรือ"

ซานจงพินิจดูนาง ทันใดนั้นก็เริ่มปลดเข็มขัด "รอบประเดี๋ย"

จางซุนเดินทรงมองดูเขาอย่างประหลาดใจ แล้วก็เห็นเขาปลดเข็มขัด
ออกมา แม้แต่เกราะแขนเกราะเอวก็ปลดออกจนหมดสิ้น ถึงขั้นถอดเสื้อ

ชาวหูออกอีกด้วย บนร่างเหลือเพียงเสื่อตัวกลางกับกางเกงแบบชาวหู
หยุดยืนอยู่ห่างจากหล่มโคลนอยู่หลายจั้ง

เขานั่งยองๆ ลงไปข้างหล่มโคลน ดึงแขนเสื้อขึ้น แล้วยื่นแขนขวา
ลายพร้อยจุ่มลงไป ในหล่มโคลน ยิ่งจุ่มก็ยิ่งลึก พอถึงตอนหลังทั้งตัวคนก็
เอนจุ่มไปจนดำ ยันเข้าข้างเดียวไว้กับพื้น มือหนึ่งค้ำยันอยู่ริมหล่ม คล้ายว่า
กำลังดึงบางอย่าง และก็ดึงขึ้นมาในทันที

โคลนสาดกระเซ็น ในหล่มโคลนมีไม้กระดานไผ่ล่อออกมาแผ่นหนึ่ง
ชั้นโคลนที่ปกคลุมอยู่บนนั้นกำลังไหลร่วง ชานจงลุกขึ้นยืน สลัดแขนที่
เปื้อนโคลนไปทิ้งแขนคราหนึ่ง "ข้ามไปสิ"

จางซุนเดินหรงมองๆ ดูเขาแล้วก็ยกขาโยกระโปรงขึ้น เท้าข้างหนึ่ง
เหยียบลงไปก่อน เมื่อไม่รู้สึกลึกลับเกินไปถึงได้เดินไปข้างหน้า

ชานจงเดินเข้ามา กำลังเดินตามอยู่ด้านหลังนางนี่เอง พอเห็นใต้เท้า
ของนางสิ้นไถลมือก็ยื่นออกมาทันที แต่นางก็กลับมายืนอย่างมั่นคงได้ใหม่
อีกครั้งในฉับพลัน แล้วเดินข้ามแผ่นไผ่ที่ตรงดิ่งไปข้างหน้า

เขาฉีกยิ้มมุมปาก หดมือกลับมา

ในที่สุดจางซุนเดินหรงก็เห็นอีกมุมหนึ่งของเขาวังจื่ออย่างชัดเจนแล้ว
เทือกเขาที่สูงตระหง่านประหนึ่งจะทะลุเข้าไปในหมู่เมฆเขียวข่ม ต้นไม้
หนาแน่นเรียงรายกันไปไม่สิ้นสุด แผ่จากตรงหน้าของนางยึดยาวออกไป
ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ตรงนั้นคือกำแพงด่านช่วงหนึ่งที่ดูเหมือนงู
เหมือนมังกรครดเคี้ยวยึดครองพื้นที่อยู่กำแพงด่านที่ก่อสร้างไปตามแนวภูเขา
ดูเหมือนถูกตัดขาดตรงแนวเขาช่วงนั้น แสดงให้เห็นว่ายังมีแนวเทือกเขา
ที่นอกกำแพงด่านอีกช่วงหนึ่งซึ่งผิดไปจากความคาดหมายของนาง

"เขาลูกนี้ทอดข้ามแนวชายแดนหรือ" นางหันมาถาม

"อืม" ซานจงตอบรับคำหนึ่ง แล้วก็เตือนนางว่า "ที่นี้ในรัศมีร้อยก้าว ล้วนปลอดภัย เจ้าสามารถเดินไปรอบๆ ดูได้โดยไม่ต้องกังวล" พูดยังก็เดินไปที่อีกด้านหนึ่ง

จางซุนเสินทรงหันกลับไปมองแนวกำแพงด้านนั้นอีกครั้ง ในมือคลี่ม้วนหนังสือออกมาดูอยู่ก่อนแล้วพลางครุ่นคิดอย่างเงิบๆ ตามที่คำนวณออกมาการเปลี่ยนแปลงล้วนอยู่ที่นี้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะเห็นภาพโดยสมบูรณ์ทั้งหมดไม่ได้ ถึงกับยังมีแนวที่อกเขาที่นอกกำแพงด้านอีกนางเดินไปรอบๆ อย่างช้าๆ สำรวจภูมิลักษณะโดยรอบไปที่ละซุนๆ ไตร่ตรองถึงทิศทางของสายแร่ แล้วก็มองไปทางแนวกำแพงด้านด้านนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก

รอนจนสำรวจภูมิลักษณะตรงบริเวณนี้เสร็จสิ้นไปรอบหนึ่ง จางซุนเสินทรงถึงได้พบว่าซานจงที่เมื่อครู่เดินจากไปยังไม่กลับมา นางยังจำทางที่เขาดำเนินไปก่อนหน้านี้ได้ จึงเดินไปหาตามทิศทางนั้น

ยังคงอยู่ในรัศมีร้อยก้าวที่เขาบอกรออยู่ จึงไม่จำเป็นต้องกังวลถึงกับดักจางซุนเสินทรงเหยียบกอบหญ้าคาที่กิ่งแห้งกิ่งเขียวเดินไปข้างหน้า ค่อยๆ ได้ยินเสียงน้ำไหล พอเดินอ้อมต้นไม้เตี้ยๆ สองต้นก็เห็นลำธารไหลรินอยู่สายหนึ่ง

ซานจงนั่งหันหลังให้นางอยู่ที่ริมลำธาร ชูดซาวหูกับเข็มขัดหนังถูกถอดมากองไว้ที่ข้างเท้า เขาล้างคราบโคลนที่ติดอยู่บนแขนขวาออกไปจนสะอาด แขนเสื้อของเสื้อตัวกลางที่ถอดออกมาก็ถูกขยี้แล้วจุ่มลงไป ในน้ำจนเปียกโชกเป็นวงกว้าง ก่อนจะถูกบิดน้ำออก

จางซุนเสินทรงมองเห็นแผ่นหลังเปลือยเปล่าของเขาในทันที ไหล่บ่าที่หนากว้าง กล้ามเนื้อดูผ่อนคลาย เรื่อยลงไปด้านล่างก็คือช่วงเอวสอบ

แคบแน่นกระชับที่อยู่ใต้งางเกงขาวหู แนวเส้นเอวด้านข้างเผยออกมา
ครึ่งหนึ่ง...

นางตะลึงงันไปอย่างอดไม่อยู่ กลางวันแสกๆ กลับมาเห็นเรือนร่าง
ของบุรุษโดยไม่ทันตั้งตัว เพียงแค่ไหล่กับแผ่นหลัง ร่างกายที่ประหนึ่ง
ถูกวาดขึ้นมาก็สะกิดให้นางนึกถึงความฝืนลึกกลับที่อยู่ภายในก้นบึ้งของ
จิตใจอีกครั้ง

ซานจงรู้สึกตัวแล้วหันขวับกลับมาทันที

จางซุนเสินทรงพลงนประสานสบเข้ากับสายตาของเขาในฉับพลัน
ดวงตาไหวระริกไปวูบหนึ่งอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนหมุนตัวแล้วเดินจากไป

ซานจงมองดูแผ่นหลังของนาง ก่อนสะบัดเสื้อตัวกลางที่บิดหมาดๆ
ในมือแล้วสวมลงบนร่างพลางลุกขึ้นยืน

จางซุนเสินทรงเพ็งจะอ้อมต้นไม้อันหนึ่งก็ถูกเงาร่างของบุรุษ
ก้าวเข้าขวางเอาไว้อย่างรวดเร็ว

ซานจงขวางอยู่ตรงหน้านาง "เจ้าวิ่งหนีอะไร"

จางซุนเสินทรงยอมไม่อาจบอกได้ว่านี่ถึงความฝืนนั้นขึ้นมา
ทุกๆ ครั้งล้วนเป็นเพราะเขาชักนำให้เกิดขึ้น นางไม่เชื่อหรือกว่าบุรุษผู้นั้น
ก็คือเขา ไม่มีวันเป็นไปได้อย่างเด็ดขาดว่าคือเขา!

พอคิดต่อไปในใจก็เกิดความหงุดหงิด นางจึงเบนสายตาหนีอย่าง
เฉยเมย "ใครบอกว่าข้าวิ่งหนีล่ะ"

"ข้าบอก" ซานจงยิ้ม มองร่างกายตนเองแวบหนึ่ง "เกิดเขินอายขึ้นมา
แล้ว? ข้านี้กว่าเจ้ามีเสน่ห์เหลือมมากเพียงนั้น ความใจกล้าก็จะต้องมากมาย
มาตลอดเสียอีก"

จางซุนเสินทรงวัดสายตาไปจ้องมองสายตาที่แฝงแววยั่วเย้าของเขา

ในทันที คนผู้นี้เล่าร้ายถึงรากเหง้าเสียจริงๆ ถึงกับยังกระหึ่มยิ้มย่องได้อีก "ท่านบอกว่าใครมีเล่ห์เหลี่ยมมาก?" นางแค้นเสียงเฮอะเบาๆ แล้วเดินเข้าไปใกล้เขาขึ้นอีกก้าวหนึ่ง "ตาข้างใดของท่านที่เห็นว่าข้าวิ่งหนี"

ซานจงหลบตามองนางทันที จู่ๆ ก็ยื่นมือมาโอบเอวของนางแล้วดึงเข้าหา

จางซุนเดินทรงชนเข้ากับแผ่นอกแน่นตึงแข็งแกร่งในทันใด สัมผัสถูกسابเสื้อตัวกลางของเขาที่ยังหมาดและเปิดอ้าอยู่เล็กน้อย ได้ยินเสียงเขาถามอยู่ข้างหูว่า "แล้วตอนนี้ล่ะ"

นางตะลึงไปนิด ลนลานไปเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว แต่แล้วก็สงบลงได้ มือคว้าจับسابเสื้อของเขาเอาไว้ "ตอนนี้มีอันใด"

ฉบับปล้นเอวนางก็รู้สึกตึงเพราะมือของเขารวบเข้ามาแน่น ตามด้วยสัมผัสร้อนรุ่มข้างหูทันทีเนื่องจากริมฝีปากของเขาเข้าแนบชิด

ลมหายใจของจางซุนเดินทรงถี่กระชั้นขึ้นอย่างกะทันหัน กำسابเสื้อของเขาเอาไว้แน่น ใบหน้าถูกกดให้เบนไป มองเห็นแขนของเขารัดคอบนเอวของนาง แขนเสื้อข้างที่เปียกชื้นนั้นนั่งอยู่ รอยสักลายพริ้วแผยออกมาครึ่งหนึ่ง มีหยดน้ำเกาะอยู่ และเพราะเขาออกแรงโอบรัดมากเส้นสายของท่อนแขนจึงปรากฏชัด

นางถอนหายใจเบาๆ แล้วพูดว่า "ท่านนั่นแหละที่มีเล่ห์เหลี่ยม..." จากนั้นเสียงก็ขาดหายไปกะทันหัน เพราะนางกัดริมฝีปาก

ซานจงขบที่ตึงหนูนางพร้อมส่งเสียงหัวเราะ แพะโลมอย่างอุกอาจหาใจเปรี้ยว ประหนึ่งเป็นการตอบกลับ ศีรษะยิ่งก้มต่ำลง แนบชิดริมใบหู แล้วจุ่มพิตไปที่ด้านข้างใบหูอย่างหนักหน่วง

แก้มที่โผล่ออกมาครึ่งหนึ่งของจางซุนเดินทรงร้อนฉ่าทันที ปากของ

บุรุษเหตุใดถึงได้ร้อนลวกปานนี้ได้ จากติ่งหูของนางไฉ่ระเรื่อยมาจนถึง
ด้านข้างของใบหน้าคล้ายถูกขบขิม ร้อนฉ่ำจนแทบลวกผิวไปหมด

นางถึงขั้นรู้สึกเจ็บขึ้นมาเล็กน้อย ตอนที่เกือบเบือนหน้าหนีแล้ว
ถูกจับคางเอาไว้

มือข้างหนึ่งของซานจงดันใบหน้าของนางออกไป

ในหูพลันได้ยินเสียงก๊ิบเท้าม้า เขาหยุดการกระทำลงแล้ว ทว่า
สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่ริมฝีปากของจางซุนสินหรง

แก้มของจางซุนสินหรงแดงระเรื่อ นางปรายตามองเขา ร่างกาย
อ่อนระทวยแทบชืด ทรวงอกสะท้อนขึ้นๆ ลงๆ เป็นระลอก

"พวกเราไอ้ไอ้เสียเวลานาน พวกเขาก็เลยมาตามหาแล้ว" ท่อนแขน
ที่โอบเอวนางอยู่คลายออกแล้ว แต่เสียงยังคงแผ่วทุ้มนุ่มลึก

หูสี่อีนาทหารมารอยู่ที่ด้านหลังตามคำสั่ง แต่ก็มองดวงอาทิตย์
อยู่ตลอดเวลา จนรู้สึกว่ารานเกินไปแล้วจริงๆ คุณหนูเอาแต่ใจตัว
ไปดูภูเขาแค่นี้คงจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกกระมัง เขาก็เลยสั่งให้
คนขี่ม้าเข้าไปดูสถานการณ์

จากนั้นก็เห็นสองคนนั้นเดินมาจากทางด้านริมชายแดนนั้น ต่างคน
ต่างงุ่มง่ามอยู่ คุณหนูเอาแต่ใจตัวเดินอยู่ด้านหน้า ด้านหลังตามมาด้วย
ท่านหัวหน้าของพวกเขา ชุดขาวหุบนร่างสวมใส่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยนัก
เกราะแขนและเกราะเอวล้วนยึดอยู่ที่ใต้อกน้า ปกเสื้อเปิดอ้าออกอยู่เล็กน้อย

หูสี่อี่รู้จักสภาพของพื้นที่บริเวณนี้ดี จึงคาดเดาว่าซานจงคงจะเป็น
คนไปขยี้ปลกไถกับดักด้วยตนเอง คราวนี้จึงไม่ได้คิดอะไรมากมาย พอลง
จากม้าก็สั่งให้คนไปจัดการปรับสภาพพื้นที่บริเวณที่พวกเขาเดินผ่านให้
กลับสู่สภาพเดิมก่อน รอจนพวกเขาเข้ามาใกล้แล้วจึงได้ถามอย่างรวดเร็ว

"ไม่มีเรื่องอะไรหรือไม่ว่าท่านหัวหน้า?"

ซานจงกวาดตามองเขาแวบหนึ่ง "ในเมื่อข้าไม่ได้เรียกมาซักถามเจ้าว่ามีเรื่องหรือไม่เล่า"

หูสี่อที่มึนทื่อไปแล้ว วาจาที่ฟังแล้วไม่ถูกต้อง เหมือนว่าเขาไม่ควรมา เขาจึงถอยไปสองก้าวเปิดทางให้พลงยังมีจิตใจเฉือน "เช่นนั้นน่าจะไม่มีเรื่องอะไร"

ซานจงไปดูจางซุนเดินเหิน นางเหยียบโคลนขึ้นไบบนหลังม้าแล้วมือหนึ่งตึงปีกเสื้อชุดขาวหูที่ซ้อนทับกันอยู่ให้ตั้งขึ้นมา บังด้านข้างใบหน้าขึ้นไปครั้งหนึ่ง

นางอยู่บนหลังม้ามองไปทางด้านหลัง "พี่ชายข้ายังรอผลลัพธ์จากข้าอยู่ ข้าต้องไปก่อนแล้ว" ไม่รอให้คนพูดจาตอบโต้ พอพูดจบนางก็เสียนม้าวอกกลับไปตามเส้นทางเดิม

ซานจงส่งสัญญาณให้ทหารสองนายตามไปเพื่อคอยคุ้มกันก่อน แล้วถึงได้ดิ่งบังเหียนขึ้นนั่งบนม้า

จางซุนเดินเหินกลับไปถึงที่ตาเหมือง จางซุนขึ้นยั้งรอนางอยู่จริง ๆ มองมาทางด้านนี้อยู่ตั้งนานแล้ว

รอนางดิ่งบังเหียนนั่งม้าแล้วเขาก็เดินเข้ามาที่ตรงหน้า เดิมคิดจะถามถึงผลลัพธ์ แต่พอเห็นสภาพของนางก็พินิจพิจารณาใบหน้าของนางแล้วพูดว่า "โฉมปกเสื้อถึงได้ตั้งอยู่ คงจะถูกลมพัดอยู่นานสินะ"

จางซุนเดินเหินยกมือขึ้นลูบจอนผมที่ข้างหูเล็กน้อยอย่างไม่เป็นธรรมชาติ แล้วพยักหน้าตอบเขาไป "ใช่ ค่อนข้างจะหนาวอยู่"

จางซุนขึ้นจึงสั่งจื่อรู่ยให้ไปเอาเสื้อคลุมกันลมมาให้นางทันที

จางซุนเดินหรงไม่ได้ลงจากม้า พอสวมเสื้อคลุมกันลมแล้วก็ครอบหมวกลงไปด้วย ดึงพู่ผูกปิดเสียมิดชิดยิ่งกว่าเดิม เพราะกลัวเขาจะถามอีก จึงชิงพูดขึ้นก่อน "เข้าภูเขาไปนานพอแล้ว กลับไปก่อนแล้วค่อยว่ากันดีกว่า"

"ก็ดี" จางซุนขึ้นไปจูงม้า แล้วถึงได้หันกลับไปมองอย่างนี้ขึ้นมาได้ ชานจงพาคนเข้ามาพอดี เขานั่งอยู่บนหลังม้า ชุดขาวนุ้ที่สวมใส่ดูไม่เรียบร้อยนัก ปลายคิ้วหางตาล้วนมีเค้าความเสเพลไม่สำรวม

ตอนที่จางซุนเดินหรงกระตุ้นม้ากำลังจะไปก็มองดูชานจงแวบหนึ่ง ขยับริมฝีปากเป็นคำว่า 'คนสารเลว' ให้เขา

คนอื่นอาจจะมองไม่เห็นแต่ชานจงกลับเห็นอย่างชัดเจน แล้วก็ไม่รู้สึกผิดคาดเลยสักนิด ยังคงมองดูนางกระตุ้นม้าออกไปจากภูเขา

จางซุนขึ้นเองก็มองเขาด้วย ชมวดคิ้วมุ่นกับสภาพที่ดูไม่งามสง่านี้ แล้วค่อยขึ้นม้าอย่างสง่างามเชื้องข้าไล่ตามจางซุนเดินหรงไป

จางซุนเดินหรงออกจากภูเขาแล้วก็ตรงดิ่งกลับไปถึงในตัวเมืองอย่างรวดเร็ว นางแอบลอบๆ ซ้ำงหูอีกหน ถึงกับยังแสบร้อนราวกับไฟลวกอยู่ โดยเฉพาะตรงดิ่งหู

ตงไห่ลกับจื่อรู่ยติดตามมาหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา

นางเอามือลงแสดงออกราวกับว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น และไม่จำเป็นต้องไปคิดถึงปากที่กลั่นแกล้งนางอย่างอุกอาจของบุรุษผู้นั้นก่อนหน้านี้ด้วย

เบื้องหน้ามีทหารม้ากองหนึ่งกำลังเข้าเมือง ตงไห่ลที่อยู่ทางด้านขวาร้องเรียกเบาๆ "ประมุขน้อย เป็นพวกเขา"

จางซุนเดินหรงได้สติกลับคืนมาจึงมองไปที่ขบวนคนนั้น เป็นขบวน

ทหารม้าของถานโจว คนที่นำหน้าซึ่งเผยเพียงใบหน้าด้านข้างเข้าเมือง
ไปแล้ว...เป็นแม่ทัพรักษาเมืองโจวจวิน

นางอดไม่ได้ที่จะมองอีกครั้ง เขาวิ่งมาโยวโจวเพราะเหตุใด

46

ระยะนี้ก่วงหยวนจิตใจค่อนข้างเบิกบาน เนื่องจากท่านผู้สูงศักดิ์กลับมาที่โยวโจวอีกครั้งแล้ว

เพียงแต่เสียดายที่ไม่สามารถพูดคุยกับท่านผู้สูงศักดิ์ได้เลย จนกระทั่งมีเทียบเชิญส่งมาถึงที่จวนพักขุนนาง ในที่สุดเขาก็มีโอกาสนั้นเสียที่

มือก่วงหยวนประคองเทียบเชิญฉบับนั้นไปที่ห้องหลัก นอกห้องมีจื่อรู่กับตงไหลคอยเฝ้าอยู่ เพียงได้ยินเสียงจางซุนชินดังอยู่แว่วๆ ภายในห้อง เขาถึงนึกขึ้นมาได้ว่าหลังจากท่านผู้สูงศักดิ์กลับมาอีกครั้ง ก็ยุ่งวุ่นอยู่กับเรื่องที่ถูกเขาตลอดเวลา

ทันใดนั้นก็ได้ยินจางซุนชินที่อยู่ในห้องพูดเสียงค่อนข้างดังว่า "นี่ก็คือผลลัพธ์การสำรวจของเจ้าหรือ"

"เจ้าคะ" จางซุนชินทรหดตอบรับคำหนึ่ง

จากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรออกมาอีก ผ่านไปครู่หนึ่งจางซุนชินก็

ออกมาจากห้องแล้ว

กวางหยวนรีบก้าวเข้าไปตรงหน้า สองมือยื่นเทียบเชิญไปให้ "เทียบจากจวนว่าการ เชิญท่านรองเสนาบดีกับท่านผู้สูงศักดิ์ไปที่จวนร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้ขอรับ"

จางซุนชินมองแวบหนึ่ง แล้วก็มองเข้าไปที่ด้านในห้องอีกครั้ง "ข้าจะไปมีอารมณ์ร่วมงานเลี้ยงที่ใดกัน ไม่ไปแล้ว"

จางซุนเสินทรงเดินออกจากประตูมา รับเทียบเอาไว้ "พี่ชายไม่ไปอย่างนั้นข้าคงต้องไปแล้วละ" น้ำเสียงเหมือนกับกำลังยั่วแหย่เขา

ไม่รู้ว่าเมื่อครู่สองพี่น้องนี้พูดคุยกันเรื่องอะไรอยู่ จางซุนชินถึงได้มีสีหน้าแข็งกระด้างอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก "ไม่ไป" พูดจบก็ไปเลย

แม้แต่จี้รู่ยกับตงไห่ที่อยู่ด้านข้างก็ล้วนประหลาดใจอย่างมาก คุณชายไหนเลยจะเคยเป็นเช่นนี้ ปกติเรื่องอะไรก็ล้วนโอนอ่อนผ่อนตามประมุขน้อยมาตลอด

จางซุนเสินทรงพลิกเทียบเชิญฉบับนั้นอ่านอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างไร้ทางเลือก "อย่างนั้นข้าไปเองก็ได้"

กวางหยวนฉวยโอกาสประสานมือคารวะนางพลางพูดด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวด "คราวนี้ท่านผู้สูงศักดิ์มาโยวโจว จะอยู่นานขึ้นสักหน่อยใช้หรือไม่ขอรับ"

จางซุนเสินทรงมองเขา "นั่นก็ไม่แน่นัก ต้องดูว่าฐานะของข้าจะเสริญยามใด" พูดแล้วก็สั่งจี้รู่ยกับตงไห่ไปเตรียมจัดการเพื่อไปร่วมงานเลี้ยง

อารมณ์เบิกบานของกวางหยวนเหมือนถูกน้ำเย็นสาดหายไปกว่าครึ่ง หวังอยากจะให้ฐานะของนางเสริญข้าลงสักหน่อย อยู่ที่โยวโจวนานขึ้นอีกสักนิด ยิ่งนานก็ยิ่งดี

บนเทียบเชิญฉบับนั้นของจวนว่าการเขียนไว้ว่าเชิญรองเสนาบดี
จางซุน และก็เพิ่มอีกประโยคเป็นพิเศษว่าได้ทราบว่าคุณหนูจางซุนมาที่
โยวโจวอีกครั้ง ยังคงขอเชิญให้เกียรติมาร่วมงานเลี้ยงให้ได้

จางซุนเสียนทรงอยู่บนรถม้ากำลังมุ่งหน้าไป แต่ยังคงคิดถึงเรื่องทีพุดคุย
กับพี่ชายตลอดเวลา หลังกลับจากสำรวจภูมิลักษณะริมชายแดนนางก็พุดคุย
ถึงผลลัพท์กับเขา จากนั้นยังแสดงความเห็นต่อไปอีกหลายประโยค
จวนจบเมื่อคู่ นางพุดถึงแนวความคิดหนึ่ง แต่กลับยั่วให้เขาไม่สบอารมณ์
เสียแล้ว ทำให้เขาไม่สนใจแม้แต่คำเชิญจากจวนว่าการ

รถม้าหยุดลง ถึงจวนว่าการแล้ว

จางซุนเสียนทรงวางเรื่องเหมืองลงไปชั่วคราว แล้วลงจากรถม้า
เข้าจวนไป

ฟ้าเพิ่งจะมีดลง ในจวนจุดโคมไฟสว่างไสว

จางซุนเสียนเดินไปที่ห้องโถงด้านหน้า ฉับพลันก็รู้สึกว่่าที่มุมหนึ่ง
ของสวนมีสายตาค้างมองมา จึงอดไม่ได้ที่จะหันหน้าไป แล้วก็เห็นซานจง
ในทันที

เขายืนอยู่ข้างต้นไม้ที่ออกดอกต้นหนึ่ง มีกิ่งที่มีดอกตูมแรกผลิ
ยื่นออกมากิ่งหนึ่งซึ่งกำลังส่ายไหวตะบ่นบ่าเขาอยู่ท่ามกลางสายลม
เขากำลังมองนางด้วยนัยน์ตาวาววับสะท้อนกับแสงไฟ

จางซุนเสียนนึกถึงเรื่องที่เขาทำที่ภูเขาริมชายแดนนั้นขึ้นมาทันที
มือจึงลูบไปที่จอนผมเล็กน้อยและได้ผ่านข้างหูไป ไม่พุดอะไรสักคำ
ก็เดินตรงไปข้างหน้าแล้ว

ซานจงเองก็ได้รับเทียบเชิญและเพิ่งมาถึงเช่นเดียวกัน พอปลดดาบ

ออกแล้วเดินมาถึงตรงนี้ก็มองเห็นจ่างซุนเสินทรงเดินเข้ามาพอดีจึงหยุดยืนนิ่ง แต่นางกลับไม่พูดอะไรและเดินผ่านหน้าเขาไป ในใจเขานึกถึงทันที จึงจ้องมองเงาหลังของนางอยู่เป็นนาน ก่อนจะเดินตามเข้าไปอย่างช้าๆ

จ้าวจิ้นเหลียนออกมาต้อนรับแล้ว ยิ้มแย้มพรางโอภาปราศรัยกับจ่างซุนเสินทรง พอได้ข่าวว่าจ่างซุนซิ่นไม่มากก็นึกเสียใจอยู่บ้าง "วันนี้เป็นเรื่องมงคล เดิมคิดจะเชิญมาร่วมครีกรี้กันสักหน่อย"

จ่างซุนเสินทรงถาม "ท่านผู้ว่าการมีเรื่องมงคลใดหรือ"

ในเทียบเชิญไม่ได้บอกไว้ มิเช่นนั้นอย่างน้อยนางจะได้ให้จื่อรู่ยเตรียมของขวัญมาด้วย

จ้าวจิ้นเหลียนเชิญนางเข้าไปในห้องโถง "เข้าไปพูดกันข้างใน" พलगมองออกไปข้างนอก เห็นซานจงที่เดินตามมาอย่างเชื่องช้า "จงจวินมาเร็ว รอแต่เจ้าแล้วละ"

จ่างซุนเสินทรงมองบุรุษที่อยู่ด้านหลัง เขาเดินมาถึงข้างกายนางแล้วรองเท้าซี่ไม้กระทบไกล่กับจุดที่นางยืนอยู่

อยู่ๆ จ้าวจิ้นเหลียนก็ยิ้มให้นางอีก "วันนี้มีผู้นำกองทัพของหัวเมืองอื่นมา ย่อมต้องเชิญจงจวินมาด้วย ไม่คิดเลยว่ารองเสนาบดีจ่างซุนจะไม่อาจมาได้ คุณหนูเชิญทำตัวตามสบาย อย่าได้อึดอัดไป" ฟังแล้วเหมือนกับกลัวว่านางจะกระอักกระอ่วนจึงได้รีบอธิบาย เหตุที่อยู่ที่ด้านข้างก็ยิ้มเล็กน้อยด้วยเหมือนกัน

จ่างซุนเสินทรงไม่พูดอะไร เพียงยกชายกระบองแล้วเข้าไปในห้องโถงในห้องโถงด้านซ้ายและขวาจัดโต๊ะเล็กไว้สองแถว

ด้านขวาตรงที่นั่งตำแหน่งประธานมีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่ พอเห็นคนเข้ามา ก็ลุกขึ้นยืน บุรุษผู้นี้แต่งกายด้วยชุดชาวหูสีน้ำเงิน หน้าขาวนัยน์ตา

เด็กเรียวยาวมีแววประหลาดใจ นั่นก็คือแม่ทัพรักษาเมืองถานโจวโจวจวินนั่นเอง

จางซุนเสินทรงมองเขาอย่างผิดคาด จำได้ว่าตอนที่มาจากภูเขากลับเข้าเมืองก็บังเอิญพบเขาเข้าเมืองพอดี ที่แท้ก็มาที่จวนว่ากร นางอดไม่ได้ที่จะมองไปด้านหลัง ซานจงยืนอยู่อย่างสบายๆ สีหน้าเหมือนปกติ รวาก็รับรู้ก่อนแล้วว่าโจวจวินจะมาที่นี่

ใช่แล้ว ถ้าเขาไม่รู้ โจวจวินเองก็เข้าเมืองไม่ได้แน่นอน

จ้าวจินเปลี่ยนนึกว่าจางซุนเสินทรงไม่รู้จักรักอีกฝ่ายจึงแนะนำต่อนาง "นี่คือแม่ทัพรักษาเมืองถานโจว" พูดแล้วก็หันไปบอกกับโจวจวินว่า "ท่านนี่คือคุณหนูจางซุนจากจวนจ้าวกั๋วกวงเมืองฉางอัน"

ตั้งแต่จางซุนเสินทรงเข้าประตูมาโจวจวินก็มองไปที่นางแล้ว เห็นสตรีสูงศักดิ์ผู้นี้ผมดำเกล้าเป็นมวยสูง สวมกระโปรงผ้าไหมเนื้อบางที่ซ้อพับแขนคล้องผ้าปานบางเบาสีขาว ใบหน้าขาวปานหิมะภายใต้แสงไฟดวงงามดุจบุปผา เนื่องจากตกตะลึงจึงมองนางอยู่อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็รู้สึกว่าคุณตาอยู่ข้าง เหมือนกับเคยเห็นที่ใดมาก่อน โดยเฉพาะใบหน้าด้านข้างของนาง ทันใดนั้นก็มองไปทางซานจง "จวนจ้าวกั๋วกวง?...ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง วันนั้นผู้สูงศักดิ์ที่อยู่ท่ามกลางกองทหารก็คือคุณหนูจางซุนนี่เอง"

ซานจงกวาดตามองเขา

จางซุนเสินทรงฟังจากในคำพูดของโจวจวินตอนที่พูดถึงจวนจ้าวกั๋วกวงแล้วก็รู้สึกเหมือนว่าเขามีความเข้าใจขึ้นมาในฉับพลัน รวาก็รู้เรื่องในอดีตระหว่างนางกับซานจงอย่างไรอย่างนั้น

จ้าวจินเปลี่ยนรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง "หรือว่าสองท่านนี้เคยพบกัน

มาก่อน"

นางพูดทันที "ไม่เคย"

จ้าวจิ้นเหลียนพินิจดูคนทั้งสามแล้วก็เข้าใจ จึงไม่ถามอะไรให้
มากความอีก ยกมือขึ้นทำท่าเชื้อเชิญ "เช่นนั้นเชิญนั่งเถอะ"

นอกห้องโถงมีคนมากมายเดินเข้ามาอย่างต่อเนื่อง แต่ละคนเป็น
เจ้าหน้าที่ในจวนว่าการโยวโจว เมื่อแขกผู้สูงศักดิ์นั่งประจำที่แล้ว พวกเขา
ถึงได้ทยอยกันเข้ามาคารวะทักทายที่ละคนก่อนจะไปนั่งประจำที่

ซานจงนั่งประจำที่ การจัดที่นั่งจัดตามลำดับศักดิ์ฐานะ โต๊ะเล็ก
ด้านข้างเดิมเป็นที่นั่งของจางซุนชิน เวลานี้จึงยอมมีเพียงจางซุนเสินทรง
นั่งอยู่เท่านั้น

นางเพียงชายตามองมาทางเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ไม่มองอีก

ซานจงพินิจดูนาง แล้วเคลื่อนสายตากลับมามองโจวจวินที่นั่งอยู่
ตรงข้ามซึ่งกำลังจ้องตนเองอยู่ในดวงตาเล็กหยีมีความเข้าใจอย่างแจ่มชัด
งานเลี้ยงเริ่มขึ้น จ้าวจิ้นเหลียนที่นั่งอยู่ด้านบนพูดว่า "วันนี้เชิญทุกท่าน
มารวมตัวกัน เนื่องจากในจวนของข้ามีเรื่องมงคล เรื่องมงคลนี้เป็นของ
น้องสาวข้าผู้เหมยกับแม่ทัพรักษาเมืองโจว ก็นับว่าเป็นเรื่องของโยวโจว
กับถานโจวสองเมือง" พูดพลางยกจอกสุราขึ้นส่งยิ้มน้อยๆ ไปทางโจวจวิน
"อีกไม่นานข้าก็ต้องเรียกแม่ทัพโจวว่า 'น้องเขย' แล้ว"

เหอชื่อที่อยู่ข้างๆ ก็พลอยยิ้มไปด้วย "ใช่แล้ว ผู้เหมยเล่า เข้ามา
เร็วเข้า"

จางซุนเสินทรงได้ยินก็เงยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ

จ้าวผู้เหมยเดินเข้ามาจากนอกห้องโถง ยังคงสวมเสื้อผ้าสีอ่อนจาง
เหมือนกับเมื่อก่อน กัมศีระชะเล็กน้อยเดินเข้ามาตลอดทาง จนถึงที่นั่ง

ด้านบนจึงได้คุกเข่าลงนั่งด้านข้างเหอซื่อ

ดวงตาเล็กหยีทั้งสองของโจวจวินมองไปที่ร่างของจ้าวฝูเหมยอยู่นานแล้ว

จ้าวจิ้นเหลียนยิ้มพลางพูดว่า "แม่ทัพโจว แม่ฝูเหมยจะเป็นน้องบุญธรรมของข้า แต่ก็ถือเป็นคนของจวนว่าการด้วยเช่นกัน ท่านไม่อาจปฏิบัติต่อนางอย่างไม่ยุติธรรมได้"

โจวจวินมองดูจ้าวฝูเหมยแล้วพยักหน้าหงึกหงัก "ผู้ว่าการจ้าววางใจได้"

ตอนนี้เองจ้าวฝูเหมยถึงได้เงยหน้าขึ้นมองไปทางโจวจวินแวบหนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วก็มองซานจงกับจางซุนเสินตรงที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ก่อนกลับเป็นปกติอย่างรวดเร็วเหมือนไม่เคยเหลียวมองมาก่อน

จางซุนเสินตรงลอบมองไปที่ด้านข้าง มือข้างหนึ่งของซานจงถือจอกสุราอยู่ หนึ่งเอนตัวหลุบตาลงเก็บสายตาคล้ายไม้ได้ฟังอะไรทั้งสิ้น จากนั้นนางก็มองไปทางที่นั่งด้านบนอีกครา แสงโคมส่องอยู่บนหน้าผากขาวเกลี้ยงเกลาของจ้าวฝูเหมย ทำให้อีกฝ่ายยิ่งดูอ่อนหวานนุ่มนวลไปทั้งตัว

ไม่คาดคิดเลยว่าไม่พบกันเพียงหนึ่งฤดูหนาว เมื่อพบกันอีกครั้งก็เป็นเวลาที่จ้าวฝูเหมยจะออกเรือนเสียแล้ว

นับว่าเป็นงานเลี้ยงภายในครอบครัวงานหนึ่ง ในห้องโถงมีแต่เสียงบรรดาเจ้าหน้าที่แย่งกันพูดแสดงความยินดีอยู่แข็งแะ บางครั้งจ้าวจิ้นเหลียนก็จะพูดคุยกับโจวจวินอยู่สักหลายประโยค

จ้าวฝูเหมยแทบจะก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา แม้แต่สุราก็ไม่แตะต้องสักนิด

ยังดีที่งานเลี้ยงจบลงอย่างรวดเร็ว เหนือchieจ่างซุนเดินตรงไปนั่งพักที่อื่น โดยหันมาพูดกับนางเบาๆ อยู่หลายประโยค ก่อนจะร้องเรียกบ่าวหญิงคนหนึ่งเข้ามาเพื่อให้นางออกไปก่อน

จ่างซุนเดินตรงลุกขึ้นเดินผ่านข้างกายซานจงไป เขาวางมือข้างหนึ่งไว้บนหัวเขา เหลือบตาขึ้นมอง มุมปากเผยให้เห็นรอยยิ้มที่แอบซ่อนเอาไว้ทันที

นางมองดูรอบๆ พบว่าไม่มีใครมองมาทางนี้ ถึงได้เดินผ่านข้างตัวเขาไป

จ้าวจินเหลียนเห็นบรรดาสมาชิกสตรีล้วนจากไปหมดแล้ว ถึงได้มองซานจงกับโจวจวิน เขาเคยได้ยินมาก่อนว่าสองคนนี้ไม่ถูกกัน แต่ไม่คาดคิดว่าจะหนักหนาสาหัสเพียงนี้ ระหว่างงานเลี้ยงถึงกับไม่พูดจากัน แม้แต่คำเดียว ด้วยเหตุนี้จึงได้แต่ปั้นรอยยิ้มแนะนำให้ทุกคนไปที่ห้องโถงด้านข้างเพื่อนั่งจิบชาสักเล็กน้อย

ซานจงนั่งไม่ขยับไปที่ใดมาตั้งแต่ต้น เขาเคยชินแล้วกับการไปคนเดียวมาคนเดียว ไม่ค่อยไปไหนมาไหนกับพวกเจ้าหน้าที่ ปกติก็ไม่เคยเข้าร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์เช่นนี้ วันนี้นับว่าเป็นเรื่องผิดปกติ แต่ที่ด้านข้างมีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งกำลังเชิญให้เขาเดินนำออกไปก่อน เขาถึงได้ลุกขึ้น

จนถึงกลางสวนที่ไม่มีแสงไฟทุกคนอยู่ข้างหน้าบ้างข้างหลังบ้าง แยกห่างออกไปเป็นช่วงใหญ่ ข้างกายพลันมีเงาร่างสายหนึ่งเพิ่มขึ้นมา ซานจงเหลือบตามองแวบหนึ่งแต่ทำไม่ได้หยุดลง

ที่เพิ่มขึ้นมาคือโจวจวิน เขาพูดเสียงเบาว่า "ที่แท้ผู้สูงศักดิ์ในรอกม้านั้นก็คืออดีตฮุนยินของเจ้า คิดไม่ถึงว่านางยัง 'กั่วงลกับรักเก่า' เช่นนี้ ข้ายังช่วยเจ้าขัดขวางข้าจับโจรภักภู่ลินหลายคนนั้นอีก"

ซานจงเพียงหัวเราะออกมา ในใจคิดว่า นี่ต้องโทษตัวตัวเอง ใครใช้ให้เจ้าล่วงเกินจำงซุนเสินทรงละ และคร้านจะพูดกับเขา จึงไม่พูดอะไรออกมา

จู่ๆ โจวจวินก็หัวเราะด้วยเหมือนกัน "ข้าดูผิดไปหรือ ดูการกระทำของเจ้าในวันนั้นกับอดีตสุหยินเจ้าค่อนข้างจะไม่ธรรมดาเกินไปแล้ว"

ซานจงหยุดเดิน "มีอันใด เจ้าว่างถึงขั้นมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของข้าได้แล้ว?"

โจวจวินก็หยุดเดินเช่นกัน ก่อนหัวเราะเย้ยหยัน "เช่นนั้นไม่พูดเรื่องส่วนตัว มาพูดเรื่องโจรกบฏลู่หลินหลายคนนั้น พวกเขาได้รับการคุ้มครองจากเจ้ามาตลอด ต้องไปทำเรื่องส่วนตัวแทนเจ้ากลับมาแน่นอน คนของข้าสืบทราบแล้วว่าพวกเขาเคยออกนอกด่านไปที่เมืองเก่าจีโจว"

ท่ามกลางความมืดมืดซานจงยืนอยู่เพียงชั่วขณะ จากนั้นก็เดินต่อไป เพียงทิ้งไว้ประโยคเดียว "ไม่เกี่ยวกับเจ้า"

โจวจวินมองดูเงาหลังของเขาที่จากไปโดยไม่เหลียวหลังด้วยสีหน้าดำทะมึน จากนั้นจึงหันกลับไป ก็เห็นจ้าวจิ้นเหลียนเดินนำผู้ติดตามที่ถือโคมเข้ามาแล้ว จึงได้แต่แสรังท่าเหมือนไม่เคยพูดเรื่องใด แล้วเดินไปที่ห้องโถงด้านข้าง ขณะที่เดินก็มองไปรอบด้านอย่างคล้ายไม่มีเจตนา ไม่เห็นจ้าวผู้เหมยอีก แล้วก็ไม่เห็นอดีตสุหยินของซานจงผู้นั้นด้วยเช่นกัน

จำงซุนเสินทรงไม่ได้ไปหนึ่งที่ข้างนอก แต่กล่าวลากับเหอซือเตริยมตัว จะกลับจวนพักซุนนาง ทว่าเมื่อไปถึงระเบียบงกลับเห็นจ้าวผู้เหมยยืนอยู่ที่นั่น เหมือนกับกำลังรอนางอยู่อย่างไรอย่างนั้น

"ทำให้ท่านผู้สูงศักดิ์ต้องหัวเราะเยาะแล้ว" นางย่อกายคารวะเล็กน้อย

จางซุนเสินทรงกล่าวว่า "หัวเราะเยาะอะไรกัน ข้าเพียงคิดไม่ถึงเท่านั้น"

จ้าวฝูเหมยหลุบตาลง "ที่จริงข้าเองก็คิดไม่ถึงเช่นกัน"

การแต่งงานครั้งนี้ถูกนำมาพูดถึงหลังจากงานบวงสรวงฤดูหนาวของโยวโจว จ้าวฝูเหมยอายุไม่น้อยแล้ว ในโยวโจวยากที่จะพินหาผู้เหมาะสมมาได้ จ้าวจิ้นเหลียนจึงเลือกหาคนจากเมืองอื่น

แม่ทัพรักษาเมืองถานโจวโจวจวินอายุเหมาะสม ในวัยหนุ่มเคยมีภรรยาแต่ป่วยตายไปแล้ว ยังไม่มีบุตร และอยู่ในช่วงต้องการแต่งงานใหม่พอดี เขาไม่มีภูมิหลังที่สูงส่ง คนในตระกูลทำงานด้านทหาร กระจจบเหมาะกับการที่จ้าวฝูเหมยเองก็มาจากตระกูลทหารเช่นกัน แล้วก็ศักดิ์ฐานะเป็นน้องสาวบุญธรรมของผู้ว่าการจ้าวด้วย จึงนับว่าเหมาะสมกันดีกับเขาที่มีฐานะเป็นแม่ทัพรักษาเมือง

"สามารถแต่งงานกับแม่ทัพรักษาเมืองเมืองหนึ่งได้ ข้าไม่มีอะไรต้องเลือกแล้ว" จ้าวฝูเหมยมองดูนางพลางยิ้มอย่างผิดฝัน "เพียงแต่ได้ยินว่าเขากับผู้บัญชาการซานเป็นศัตรูคู่แค้นกัน ข้าเคยได้ยินพิธีบุญธรรมพูดถึงอยู่บ้าง"

เดิมเพราะเรื่องซานจงจ้าวจิ้นเหลียนก็คิดจะปล่อยผ่านโจวจวินไป แต่เนื่องจากไม่มีตัวเลือกอื่นที่เหมาะสมเลยจริงๆ ยังคงต้องคิดเผื่อน้องสาวบุญธรรมถึงส่งคนไปผูกสัมพันธ์ด้วย หลังจากนั้นถึงได้ตัดสินใจ

"อืม" จางซุนเสินทรงเองก็ไม่มีเรื่องใดจะพูดเหมือนกัน คนเขาจะแต่งงานกันอยู่แล้ว นางยอมไม่สามารถไปบอกว่าไม่ชอบโจวจวินได้

อยู่ๆ จ้าวผู้เหมยก็ถามขึ้น "ท่านผู้สูงศักดิ์รู้หรือไม่ว่าเหตุใดพวกเขาถึงผูกความแค้นกัน"

จางซุนเดินหรงอดมองนางไม่ได้ "ไม่รู้หรอก"

จ้าวผู้เหมยลดเสียงเบาลง "มีคนบอกว่าเพราะตอนนี้เมืองทั้งเก้าต่างแยกกันดูแล เหมือนทรายร่วนถาดหนึ่ง เพื่อช่วงชิงตำแหน่งข้าหลวงใหญ่ ว่าการมณฑลพวกเขาถึงได้ผูกความแค้นกัน"

จางซุนเดินหรงครุ่นคิดอยู่สักครู่ กลับรู้สึกว่าจะไม่น่าใช่เพราะเหตุผลนี้ซานจงแม้แต่ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารรักษาเมืองส่วนท้องถิ่นก็เป็นมาสามปีแล้ว หากสนใจตำแหน่งข้าหลวงใหญ่นั้นจริงๆ เขาคงไม่ละทิ้งสกุลซานแน่ ส่วนใจจวินจะสนใจหรือไม่นั้นก็ไม่ทราบแล้ว

ไม่นานจ้าวผู้เหมยก็อยู่ด้านข้างเข้ามาเชิญ บอกว่ารถม้าเตรียมเสร็จแล้วสามารถกลับได้เลย

จ้าวผู้เหมยย่อกายคารวะ ไม่พูดอะไรอีก

จางซุนเดินหรงรู้สึกว่านางพูดถึงเรื่องนี้เป็นพิเศษ จึงค่อนข้างจะสนใจแต่ก็ไม่พูดอะไร วันนี้ระหว่างงานเลี้ยงก็เห็นนางยังคงมองซานจงอยู่หลายครั้ง อันที่จริงตนก็สังเกตเห็นตั้งนานแล้ว

จ้าวผู้เหมยออกไปวางที่วางเท้าก่อน พอจางซุนเดินหรงเดินไปที่ประตูจวนก็เห็นบุรุษผู้นั้นอีกแล้ว

ซานจงไม่ได้ไปที่โถงด้านข้าง เขาอยู่ที่ประตูจวนกำลังหีบคานของตนเองคืนจากมือของผู้ติดตามคนหนึ่งอยู่พอดี พอเห็นนางมุ่มปากก็หยักกักขึ้นครึ่งหนึ่ง ตอนที่นางเดินผ่านไปก็ได้ยินเขาพูดเบาๆ "กำลังหลบข้าหรือ"

"ใครหลบท่านกัน" จางซุนเดินหรงปรายตามองไป พูดเสียงเบา "ท่าน

นั่นละ คนที่เลื่อมใสศรัทธาท่านมาสามปีกำลังจะแต่งงานกับผู้อื่นแล้ว
ท่านยังมีออกมาได้อีก"

รอยยิ้มซานจงพลันหายไป สีหน้าเข้มขึ้น ในส่วนลึกของดวงตาลึกล้ำ
อึมครึมไปหมด "หรือว่าข้าควรจะสนใจ"

จางซุนเสินทรงรู้สึกลึกลับว่าสายตานั้นค่อนข้างจะประสงคร้าย จึงขมวดคิ้ว
พูดเบาๆ ประโยคหนึ่ง "ผู้ใดจะไปสนใจท่านกัน" พูดจบก็ออกจากประตู
เดินตรงดิ่งไปที่ข้างรถม้า หันกลับมา ก็เห็นซานจงจูงม้าอยู่ที่ด้านหลังนี้เอง
นางจึงถามอย่างอดไม่อยู่ "ท่านยังไม่ไปอีก"

"เจ้าไม่สนใจข้าไม่ใช่หรือ" ซานจงพลิกตัวขึ้นหลังม้า บนใบหน้า
มีรอยยิ้ม สายตายังคงลึกล้ำอยู่ "วันนี้ข้าจะกลับจวนพักขุนนาง"

47

การกลับมาที่จวนพักขุนนางเป็นการตัดสินใจที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า กะทันหัน เดิมชานจงก็รู้สึกว่าการออกจากเมืองกลับไปที่จวนบัญชาการ ซึ่งจะต้องเปิดประตูเมืองเป็นกรณีพิเศษเพื่อเขานั้นเป็นการยุ่งยาก พอถูกจ้างขุนเสนาสงครามก็เลยผลักเรือตามน้ำ* บอกว่าจะกลับมาที่จวนพักขุนนาง เสียเลย

หนึ่งรถหนึ่งม้าผ่านไปบนถนนใหญ่ที่เงียบสงัด ปราศจากเสียงสนทนา ตลอดทางจวนมาหยุดลงที่หน้าประตูใหญ่ของจวนพักขุนนาง เนื่องจากจ้างขุนเสนาสงครามออกไปร่วมงานเลี้ยง ที่หน้าประตูจวนพักขุนนางจึงยังแขวนโคมเอาไว้

กวางหยวนประสานมือรอรับอยู่ พอเห็นตงไหลลุ่มกั้นรถม้าเข้ามา ก็เดินขึ้นหน้าไปต้อนรับ ทันใดนั้นก็เห็นบุรุษรูปร่างองอาจสง่างามผู้หนึ่ง

* ผลักเรือตามน้ำ เป็นสำนวน หมายถึงพูดหรือเลือกทำสิ่งที่ยึดกับสถานการณ์หรือวิธีการในขณะนั้น

บนม้าที่อยู่ด้านหลังรถ จึงตื่นตื่นยินดีขึ้นมาทันที "คุณชาย"

ซานจงลงมาจากรถม้า โยนบังเขียนม้าให้กวางหยวน ดาบก็ยื่นส่งให้เขา ด้วย "อืม"

จางซุนเดินทรงลงจากรถม้า มองเขาแวบหนึ่งแล้วก็เข้าประตูจวนไป กวางหยวนไม่ได้สนใจ ยังคงตกอยู่ในห้วงแห่งความยินดีปรีดา "คุณชายตั้งใจส่งท่านผู้สูงศักดิ์กลับมาเป็นพิเศษหรือขอรับ"

ซานจงกวาดตามองเขาแวบหนึ่ง กวางหยวนเงยบเสีียงไป รู้สึกได้ว่าสายตานี้ของคุณชายไม่ค่อยจะสบอารมณ์อย่างมาก อาจเป็นเพราะตนเองพูดมากไปแล้ว

ทางจางซุนเดินทรงนั้นก็กลับไปห้องหลักก็พบว่าแสงไฟในห้องยังคงสว่างอยู่ จางซุนขึ้นนั่งตัวตรงบนตั่งริมหน้าต่าง ชัดเจนว่ากำลังรอนาง

จางซุนเดินทรงให้จื่อรู่ยออกไป แล้วพูดกับเขาว่า "เป็นอย่างไร เข้าไปร่วมงานเลี้ยงกลับมาแล้ว ความคิดนั้นของข้าก่อนหน้านี้นี้ พี่ก็หน้าจะไตร่ตรองเรียบร้อยแล้วเหมือนกัน"

จางซุนขึ้นหุบปากพลางกระแอมกระไอเบาๆ สีหน้ายังคงกระด้างเหมือนตอนก่อนหน้านี้นี้ "เจ้าก็ช่างกล้าเสนอนัก"

จางซุนเดินทรงเลิกคิ้วสูง "ข้ายังมีวิธีอื่นใดอีก ภูเขานั้นข้ามแนวชายแดนไป ก็ได้แต่ทำเช่นนั้นเท่านั้นละ"

จางซุนขึ้นลุกขึ้นทันที ใบหน้าที่ดูสุภาพนุ่มนวลอย่างผู้คงแก่เรียนตอนนี้ก็กลับขมวดเข้าหากัน "ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ"

จางซุนเดินทรงส่ายหน้า "ไม่มี" เขาดูอับจนปัญญาไร้ทางเลือก เดินวนไปวนมาอยู่หลายก้าว แล้วจึง

มองนางพลางพูดว่า "อยากให้ข้าเห็นด้วยก็ได้ เจ้าต้องรับรองว่าตัวเจ้าเอง จะต้องปลอดภัย แต่กลัวเจ้าจะผ่านทางด้านเจ้าคนแซ่ชานนั้นไปไม่ได้"

ดวงตาของจางซุนเลนทรงมองออกไปด้านนอกอย่างไม่รู้ตัว "เช่นนั้น ข้าก็ได้แต่ให้เขายอมรับปากแล้ว"

คิ้วของจางซุนซินขมวดมุ่น แล้วยังไม่ได้สังเกตเห็นหน้าของนางอีก เพียงส่ายหน้าแล้วเดินออกไป

ในห้องพักแขก ชานจงไล่กวางหยวนออกไปแล้ว ถอดเกราะแขนเกราะเอวโยนไปบนโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ แล้วเดินไปที่ประตู แสงไฟในห้องหลักนั้นยังคงสว่างอยู่ เขามองอยู่ชั่วครู่ก็อดยิ้มขบขันไม่ได้ ในเมื่อไม่มีอะไรน่ามอง นางจะเอาสตรีนางอื่นมาสังกัดขวางเขาเพื่ออะไร เขาถอยก้าวหนึ่งแล้วขยับมือปิดประตู ในคลองสายตากลับมีเงาร่างสตรีเพิ่มขึ้นมาแล้ว

จางซุนเลนทรงเดินออกจากบนระเบียงที่มีดสลัวมาที่หน้าประตูห้องพักแขก มองซ้ายมองขวา "ข้ามีธุระกับท่าน"

ชานจงค่อนข้างจะคิดไม่ถึงอยู่บ้าง มือยังยันอยู่ที่กรอบประตู ก้มหน้าลงมองดูนางอยู่ชั่วขณะ แล้วถึงถามว่า "อะไร"

จางซุนเลนทรงอาศัยแสงโคมไฟจากในห้องพินิจมองใบหน้าของเธอ เมื่อไม่เห็นดวงตาของเธอรู้สึกกลัวอย่างตอนก่อนหน้านี้อแล้ว จึงพูดเบาๆ "ข้าอยากจะทำขออาศัยอำนาจของท่านออกไปข้างนอกสักหน่อย"

มือข้างที่ยันอยู่บนกรอบประตูของชานจงอยู่ข้างๆ ตัวนาง จึงดูเหมือนสกัดกั้นจนกลายเป็นพื้นที่เล็กๆ แห่งหนึ่งขึ้นมา ซึ่งมีเพียงพวกเขาสองคนที่สามารถได้ยินเสียงของอีกฝ่ายได้เท่านั้น "ออกไปข้างนอก?"

ไปที่ใด"

เสียงของจางซุนเสินทรงยิงเบาลงไปอีก "นอกด่าน"

ซานจงเกือบจะนึกว่าตนเองฟังผิดไปแล้ว เขาหัวเราะออกมา "อะไรนะ! เจ้าอยากไปที่ใดกัน"

จางซุนเสินทรงพบว่าสายตาของเขาดูลึกล้ำขึ้นอีกแล้ว จึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวพูดว่า "ไปนอกด่าน ข้าจะไปดูเขาวังจีช่วงที่อยู่ในเขตชายแดนช่วงนั้น"

นี่ก็คือความคิดที่นางเสนอให้กับจางซุนซิ่น พี่ชายยอมคัดค้านแน่นอนหลายปีแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่เขาไม่มีความสุขเมื่ออยู่ต่อหน้านาง เนื่องจากไม่ต้องการให้นางไปเสี่ยงอันตราย แต่ผลลัพธ์หลังจากที่จางซุนเสินทรงสำรวจภูมิลักษณะเสร็จแล้วกลับออกมาเป็นเช่นนี้ นางจำเป็นต้องออกนอกด่านสักเที่ยวหนึ่ง...ไม่ไปไม่ได้

บนใบหน้าซานจงมีรอยยิ้มลึกล้ำ "แล้วจุดประสงค์ที่มาหาข้าล่ะ"

จางซุนเสินทรงกล่าว "มาขอเยี่ยมคนจากท่าน คุ่มครองข้าให้ปลอดภัย" ในเมื่อนางต้องการออกนอกด่านก็ต้องป้องกันตนเองให้ปลอดภัย มีเพียงจวนบัญชาการทหารที่มีความสามารถพอจะรับรองความปลอดภัยของนางได้

ซานจงทำท่าจะปิดประตู "ดูท่าข้าไม่ควรจะกลับมาที่นี่"

จางซุนเสินทรงยื่นขวางอยู่ที่ปากประตู ไม่ยอมให้เขาปิด "อย่าลืมนะว่าพวกภู่อลินหลายคนนั้นหนีรอดจากเงื้อมมือโจวจวินได้อย่างไร พวกเขาจะต้องนำข่าวที่มีประโยชน์บางอย่างกลับมาให้ท่านใช้หรือไม่ ท่านคิดดูสิ ข้าเคยช่วยเหลือท่านไว้ ท่านจะไม่ช่วยข้าได้หรือ"

ซานจงถูกนางทำให้โมโหจนอยากหัวเราะอีกแล้ว "เจ้าช่างดีดด้าน

เสียจริง"

"ท่านก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ"

จู่ๆ เขาก็ยื่นแขนออกมาเกี่ยวกระหวัดเอวของนางแล้วผลักเข้าไปในห้องทันที "เจ้าอย่ามาช่วยข้าดีกว่า"

จางซุนเดินทรงอึ้งงันไป มองดูรอยยิ้มที่มีความหมายไม่ชัดเจนบนใบหน้าของเขา รู้สึกแยกแยะไม่ค่อยออกว่าเขากำลังพูดถึงเรื่องออกนอกด้านหรือพูดถึงเรื่องอื่นกันแน่

"เมื่อครู่ใครเข้ามาที่จวนนะ" ด้านนอกมีเสียงสนทนาแว่วมาจากที่ใดก็สุดรู้ แต่นั่นเป็นเสียงของจางซุนขึ้นแน่นอน

ซานจงจำได้ว่าในจวนพักขุนนางแห่งนี้ยังมีจางซุนขึ้นอยู่อีกคน เขามองจางซุนเดินทรงที่เบื้องหน้า แล้วกดเสียงท่มต่ำลง "เจ้าอยากไปจริงๆ?"

จางซุนเดินทรงจذبมือของเขาที่อยู่บนเอวนาง "อืม"

ซานจงดึงมือกลับพลางยื่นตัวตรง เจียบไปก่อนจะพูดว่า "พวุงนี้ตื่นให้เข้าหน่อย คอยฟังความเคลื่อนไหวของข้าตลอดเวลา"

ดวงตานางเป็นประกายทันที "ท่านรับปากแล้ว?"

เขาตั้งประตูเปิด "ฉวยโอกาสตอนที่ข้ายังไม่กลับคำ..."

จางซุนเดินทรงก้าวออกจากประตู เดินไม่กี่ก้าวก็หันกลับไปมองเขาก็กเห็นเขายืนฟังประตูอยู่ หันหน้ามาทางนาง หลังจากมองอยู่หลายครั้งเขาก็ลงมือปิดประตูไปต่อหน้าต่อตานาง

นางนับว่ามองเข้าใจแล้ว แท้จริงเขายังคงไม่เต็มใจที่จะให้นางไปนอกด้านที่ยวนนี้

จางซุนชินไม่รับรู้ถึงการเคลื่อนไหวจุดนี้ในจวนพักขุนนางเลยแม้แต่นิดเดียว เขาเพียงกังวลกับเรื่องที่จางซุนเสินทรงกำลังจะทำ ครึ่งค่อนคืนแล้วก็ยังไม่หลับ

จนกระทั่งเช้าวันต่อมา ท้องฟ้ายังไม่สว่างจี่อรุ่ยก็มารายงานอยู่ที่นอกประตู "คุณชายเจ้าคะ ประมุขน้อยขอให้ท่านไปคอยเฝ้าดูภูมิลักษณะในภูเขาเจ้าคะ"

จางซุนชินถูกปลุกจนตื่น จึงลุกขึ้นนั่งบนเตียง "นางยังคงตัดสินใจว่าจะไปหรือ"

จี่อรุ่ยที่อยู่นอกประตูขานรับว่า "ใช่เจ้าคะ"

ในห้องพักหลัก จางซุนเสินทรงสวมชุดชาวหูแบบปกซ้อนทับกัน สีเขียวสดใส แขนเสื้อรัดกระชับ ทำผมถักเป็นเปีย เช่นนี้จะได้สะดวกกับการเดินทางในป่าเขา เวลาที่เห็นจะได้ไม่สะดุดตาคนจนเกินไป

นางจัดแจงเสื้อผ้าของตนเองให้เรียบร้อยที่หน้าคั่นห้อง แล้วเดินไปที่หน้าต่างซึ่งมองเห็นท้องฟ้าสีน้ำเงินหม่น ยื่นมือไปผลักเปิด สายตาที่หลุบต่ำพลันมองเห็นขาของบุรุษซึ่งอยู่ในรองเท้าไม้คู่หนึ่ง จึงเงยหน้าขึ้นพูดเสียงค่อยว่า "เหตุใดถึงเพิ่งมา กำลังรอท่านอยู่เสีย"

ผักดาบในมือชานจงยื่นออกมา กำลังคิดจะเคาะที่หน้าต่างสักสองครั้ง ไม่ทันได้ระวางว่านางจะเปิดหน้าต่างกะทันหัน จึงปะทะเข้ากับใบหน้างามสดใสเหนือใครของนางเข้าพอดี เหลือบมองเข้าไปในห้องที่อยู่ด้านหลังนาง การตกแต่งในห้องนี้เหมือนกับตอนที่อยู่ในบ้านสกุลชาน มิผิดเพี้ยน ภาพที่นางยื่นมือผลักเปิดหน้าต่างสะท้อนอยู่ในดวงตา จู่ๆ ก็ค่อนข้างรู้สึกไม่เป็นความจริงอยู่บ้าง เขาเฝ้าปากก่อนจิกยิ้มมุมปาก ทำเหมือนไม่เคยเห็นอะไรทั้งสิ้น จากนั้นก็หันกายแล้วพูดว่า "ไปกันเถอะ"

รอกจนจ่างซุนขึ้นรีบรุดมา ในห้องหลักก็ไม่มีคนอยู่แล้ว

จ่างซุนเดินทรงเพียงนำตงไหลมาด้วย โดยขี่ม้าอย่างรวดเร็วติดตาม
ซ่านจงรีบเร่งไปที่เขาวังจี้ตลอดทาง เมื่อถึงบริเวณภูเขาที่อยู่ริมชายแดนนั้น
อีกครั้ง ท้องฟ้าถึงได้เริ่มมีสีชาวดุจท้องปลาขึ้นมา

ซ่านจงลงจากม้าแล้ว จ่างซุนเดินทรงก็รีบลงจากม้าเช่นกันหลังจาก
ส่งสัญญาณให้ตงไหลที่อยู่ด้านหลัง ด้วยกลัวว่าจะพบเข้ากับกับดักเหมือน
ครั้งก่อน

ครั้งนี้ที่เดินอยู่เป็นเส้นทางใหม่ซ่านจงจึงจับข้อมือจ่างซุนเดินทรง
เอาไว้ แล้วมองตงไหลแวบหนึ่ง "ก้าวตามข้ามาติดๆ"

ตงไหลก้มศีรษะ ได้แต่ทำเป็นไม่เห็นที่ซ่านจงจับข้อมือประมุขน้อย
เดินนำไปข้างหน้า

หลังจากหลบเลี่ยงกับดักอยู่หลายครั้งเหมือนเมื่อคราวก่อน ในที่สุด
ซ่านจงก็ปล่อยข้อมือจ่างซุนเดินทรง แล้วเดินไปข้างหน้าจนถึงปากทาง
ขึ้นบันไดหินที่ตลอดทางปกคลุมไปด้วยฝุ่นดินหนากับใบไม้แห้งกรอบ
"ขึ้นไป"

จ่างซุนเดินทรงตามเขาขึ้นไป เดินไปตลอดจนถึงด้านบนของ
กำแพงด้าน ซึ่งก็คือกำแพงด้านบนแนวสันเขาวังจี้ส่วนสุดท้ายที่ตัดขาด
หายไปนั่นเอง

ขอบนภาสีฟ้าจางยังไม่สว่างดี ลมแรงส่งเสียงหวีดหวิวพัดมา
บนกำแพงมีทหารสิบกว่านายรออยู่ก่อนแล้ว คนที่นำก็คือหูสี่อ้อกับ
จางเว่ย พอเห็นซ่านจงพวกเขา ก็เดินเข้ามาหา

หูสี่อ้อพูดว่า "ท่านหัวหน้า ทำตามคำสั่งของท่าน เตรียมทุกอย่าง
พร้อมแล้ว"

เมื่อคืนตอนกลางดึกก่วงหยวนได้นำคำสั่งที่เขียนด้วยลายมือของ
 ซานจงในฐานะผู้บัญชาการทหารรักษาเมืองรีบรูดไปที่จวนบัญชาการ
 ออกคำสั่งให้พวกเขาเลือกทหารชั้นยอดมาสิบกว่านายแล้วให้มารออยู่ที่นี้
 ทำเอาพวกเขางุนงงไปหมด ต้องลุกขึ้นมาเลือกเฟ้นคนกันตลอดทั้งคืน

จางซุนเดินหรงขยับเข้าไปใกล้ซานจงอีกสองก้าว เวลานั้นถึงได้นับว่า
 เข้าใจแล้ว "ที่แท้ท่านก็เตรียมการไว้ก่อนเรียบร้อยแล้ว?"

ซานจงสะบัดศรัทธาไปทางด้านนอกด่าน "เจ้าเปลี่ยนใจตอนนี้ก็ยังไม่ทัน"

จางซุนเดินหรงมองออกไปนอกด่านที่ดูมืดครึ้มแน่นขนัดราวกับ
 ป่าผืนใหญ่แล้วกำมือแน่น ยังคงส่ายหน้า พุดเสียงอ่อนว่า "ผู้อื่นอาจไม่รู้
 แต่ท่านรู้อยู่แล้ว ข้าต้องไปเห็นด้วยตาตนเองก่อนถึงจะสามารถตัดสินใจ
 แนวสายแร่ทั้งหมดได้ ในอดีตม้วนหนังสือนั้นไม่ได้มีการบันทึกเอาไว้
 บางทีอาจจะถึงเวลาที่ต้องมีคนไปเขียนเพิ่มเติมใหม่สักหน่อยแล้ว"

ซานจงมองดูสีหน้าของนาง เป็นความจริง เขารู้ว่าความสามารถ
 ของนางไม่ได้มีเพียงเรื่องนี้หรอกกระมัง

"มัดเชือก" งูๆ ซานจงก็ออกคำสั่งกะทันหัน

หูสีอ้อก็บังจางเว่ยที่อยู่ทางด้านนั้นเดิมยังคงคาดเดาว่าพวกเขา
 สองคนกำลังสนทนาพาทีอะไรกัน พอได้ยินเสียงไม่ดังไม่เบาประโยคนี้
 ของซานจงก็รีบโหมมือซ้ายขวาเคลื่อนไหวทันที

หูสีอ้อก็ยวบหวงเหล็กเรียบลื่นวงหนึ่งบนช่องกำแพง เอาเชือกยาวที่
 แข็งแรงมันคงพาดผ่านหวงเหล็ก และยื่นปลายหนึ่งมาให้

ซานจงรับไว้แล้วมัดที่เอวของตนเองพลางพูดไปด้วย "มัดไว้ให้
 แน่นหนา แล้วหันหลังไปให้หมด"

หูสีอ้อก็บังจางเว่ยมองหน้ากันเล็กล็กงุนงง แล้วสองคนก็ร่วมมือกัน

ดิ่งปลายเชือกเส้นนั้นเอาไว้แน่นอย่างมั่นคง ด้านหนึ่งก็หันหลังไปพลาจ
ส่งสัญญาณไปที่ทหารสิบกว่านายเหล่านั้นที่กำลังมัดเชือกอยู่ แล้วก็ต่าง
หันหลังไปกันหมด

ซานจงมัดเชือกแล้วมองดูสี่ห้องฟ้าแวงหนึ่ง จากนั้นเข้าไปยืน
ประชิดข้างซุนเสินหรง เอาเชือกพันไปที่รอบเอวนางอย่างรวดเร็วด้วย
เช่นกัน

ข้างซุนเสินหรงเพิ่งจะก้มหน้าลงมอง บนเอวพลันรู้สึกหนักอึ้ง สองมือ
ของซานจงกำลังประคองที่เอวของนาง ถึงกับจับนางยกขึ้นเลยตรงๆ

นางตกตะลึงไป ด้วยความตกใจจึงเผลอจับสองไหล่ของเขาเอาไว้
พอได้สติคนก็ถูกเขาจับเอาไว้แล้วสะกิดเท้ากระโดดไปบนช่องกำแพง
ที่อยู่สูงออกไปอีกช่วงใหญ่

ซานจงก้าวขึ้นไปทันที กระชับเชือกให้แน่นแล้วมัดนางกับเขาไว้
ด้วยกัน ก้มหน้าลงพูดว่า "มีเพียงเส้นทางนี้เส้นทางเดียวที่เร็วที่สุดและ
จุโจมได้โดยไม่รู้ตัวที่สุด"

ข้างซุนเสินหรงติดแน่นอยู่กับเอวที่แกร่งกระชับของเขา มุมหน้าผาก
อยู่ใกล้กับคางของเขา รู้สึกได้ว่าลมหายใจของเขายามทีที่กล่าววาจาแต่ละคำ
พัดผ่านหน้าผากไป อาจเป็นเพราะถูกลมแรงที่ไร้ซึ่งสิ่งขวางกั้นพัดเป่า
จนร่างกายส่ายเบาๆ จึงรู้สึกวิตกไปโดยไม่รู้ตัว นางอดเหลือบมองลงไป
ที่กำแพงด้านไม่ได้ ยังไม่ทันมองเห็นชัดเจนว่าสูงเพียงไร ใบหน้าก็ถูก
ฝ่ามือของบุรุษดันกลับมา

"ข้าเลือกมือดีขึ้นยอดสิบกว่าคนมาคุ้มครองเจ้า ล้วนเป็นคนแปลกหน้า
ธรรมดาทั้งสิ้น ยากที่จะถูกสังเกตพบ" ซานจงโอบนางเอาไว้แน่น ก่อนจะ
ออกคำสั่ง "ลง!"

หูลืออืกับจางเวยที่หันหลังอยู่ย่อเท่ากับที่คราหนึ่ง เขาเชือกพันกันและกันให้แน่นกระชับ ตอรับกลับว่า "ลง!"

มือหนึ่งของซานจงดึงเชือก อีกมือหนึ่งโอบจางซุนเดินทรงเอาไว้พาลงจากกำแพงไป

เชือกที่ผ่านจากในห้วงเหล็กหยุดชะงักไปขณะหนึ่ง จากนั้นหูลืออืกับจางเวยจึงออกแรงส่ง ค่อยๆ ลงไปด้านล่างที่ละนิดๆ ตอนนี่เองจางซุนเดินทรงถึงตระหนกได้ว่ากำแพงด้านนี้สูงปานใด ช่างหูลือเพียงเสียงลมพัดเท่านั้น

ซานจงกอดนางเอาไว้พวกเขารัดพันอยู่ด้วยกันเหมือนเป็นร่างเดียวกัน ทั้งร่างนางหนาวเย็นไปหมด มีเพียงส่วนที่ติดกับหน้าอกกับเอวของเขาเท่านั้นที่ร้อนผ่าวอยู่ จางซุนเดินทรงรู้สึกว่ทั้งร่างของเขาล้วนเหี้ยมดั่งไปหมด

เหนือศีรษะจู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะดังขึ้น ซานจงกลับยั้งหัวเราะออกมาได้ "ข้าไม่เคยเห็นสตรีที่ใจกล้าเช่นเจ้ามาก่อนเลย"

จางซุนเดินทรงอดเงยหน้าขึ้นไม่ได้

เส้นผมของนางปัดผ่านคางเขา ทำให้รู้สึกคันยุบยิบเล็กน้อย

เขาก็มน้ำลง "ที่ข้าต้องการคือเจ้าอย่าได้ขยับตัวร่นวายไป"

"ไม่ใช่ท่านเริ่มก่อนหรือ"

เชือกที่ด้านบนพลันหยุด จากนั้นก็แกว่งกะทันหัน จางซุนเดินทรงจึงแนบตัวชิดกับเขาไปตามสัญชาตญาณ แขนก็โอบรัดเอวเขาเอาไว้

มุมปากซานจงยกขึ้นเล็กน้อย มือที่โอบนางเอาไว้พลันเลื่อนขึ้นไป ที่หลังคอกของนาง ออกแรงกดคราหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลงป้องกันนางเอาไว้มือข้างที่จับเชือกปล่อยออกทันที แล้วก็ไถลลงไปอย่างรวดเร็ว

จนกระทั่งทำเหยียบโดนก้อนหินภูเขาเมื่อที่อยู่บนหลังคอของ
จ่างซุนเสินหรงจึงคลายออก นางถึงได้เงยหน้าขึ้นมาจากไพล่ารำ
ของเขา หัวใจยังเต้นถี่เร็วอย่างตึงเครียด

ไต้ฝ่าเท้าคือเนินเขาที่ลาดชันดูอันตรายแถบหนึ่ง ตรงไปข้างหน้า
ปกคลุมด้วยปากร้าง ข้างกายมีเชือกเส้นหนึ่งถูกล่อลงมาจาก ติงไหล
รอยตัวลงมา ตามมาติดๆ ด้วยทหารฝีมือเยี่ยมสืบกว่านายนั้นที่ค่อยๆ
รอยตัวลงมาทีละคนๆ รอรับคำสั่งอยู่ด้านข้าง

มือซานจงแกะเชือกอยู่ ดวงตาก็มองดูนาง "ข้าไม่ออกจากโยวโจว
จะรอเจ้าอยู่ที่นี่ เจ้ามีเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง ก่อนฟ้าจะมีมืดต้องกลับมา"

จ่างซุนเสินหรงนี้ขึ้นมาได้ว่าคราวนี้ไม่มีหนังสือจากกรมโยธาที่
สามารถสั่งการให้เขาออกไปได้แล้วจึงพยักหน้าและหยั่งทำยี่นอย่าง
มั่นคง

ซานจงเอาเชือกทบสุดทำยออกจากเอวของนางเรียบร้อยแล้ว
"ไปเถอะ"

ติงไหลเดินเข้ามา จ่างซุนเสินหรงพาเขาเดินไปทางแนวเขาแถบนั้น

ซานจงมองดูเงาหลังของนาง พุดเบาๆ "คุ้มกันให้ดี"

ทหารสืบกว่านายนั้นประสานมือกุมหมัดรับคำสั่งแล้วติดตามไป
อย่างรวดเร็ว หายลับไปในชายป่าพร้อมกับจ่างซุนเสินหรง

48

แนวเพื่อเขาวิ่งจีช่วงที่อยู่นอกด้านช่วงนั้นถึงแม้จะมองเห็นได้ด้วยสายตา แต่เมื่อเดินเข้าไปกลับต้องเสียเวลาอยู่บ้าง

ในที่สุดก็ไปถึงที่หมาย ท้องฟ้ายามเช้าเหนือศิระกะก็สว่างจ้าไปหมดแล้ว

จ่างซุนเสินทรงยืนอยู่ที่ด้านล่างแนวเขาช่วงนั้นพิจารณาอย่างละเอียด ยอดเขาหลักทุกยอดอยู่ในด้าน ช่วงเขาตรงนี้เป็นเพียงส่วนปลายทันทีที่มองก็เห็นส่วนที่เป็นปลายสุด แต่ลักษณะของภูเขานั้นไม่เหมือนกับส่วนที่อยู่ในด้าน ตรงส่วนนี้ชันมาก ผั่งผากก็ตะปุ่มตะป่ำไม่สม่ำเสมอที่เชิงเขามียั้งแม่น้ำสายเล็กๆ ไหลอ้อมผ่าน

หลังจากพินิจพิจารณาเสร็จ นางก็เดินเลียบไปตามได้แนวเขาช้าๆ ส้ารวจภูมิลักษณะบริเวณโดยรอบอีกที พื้นที่บริเวณนี้แทบไร้ร่องรอยของมนุษย์ ต้นไม้ใบหญ้าขึ้นแน่นทึบ แต่ภูมิลักษณะอะไรที่สามารถดึงดูด

ความสนใจให้นางเก็บกลับไปได้เลย นางหยุดลงและพยักหน้าให้ตงไหล
ที่อยู่ด้านหลัง

ตงไหลตอบรับสัญญาจากนางแล้วก็ชักดาบออกมา บักลงไปตรง
ดินที่อยู่ใต้เท้าตรงจุดที่นางยืนอยู่ แล้วขุดออกเป็นรูกลมเล็กขนาดเท่าขาม
รูหนึ่ง ขุดไปเรื่อยจนกระทั่งลึกเท่าช่วงแขน ซึ่งลึวนขุดได้อย่างรวดเร็ว
และราบรื่นมาก ไม่พบกับแรงต้านทานใดๆ ทั้งสิ้น

จางซุนเสินทรงมองดูแล้วพูดว่า "หยุดเถอะ"

ตงไหลเก็บดาบแล้วยึดตัวขึ้น "ประมุขน้อย ดูท่าจะไม่มีหินแร่ขอรับ"

"ไม่มีถึงจะดี หากยังมีสายแร่อีกช่วงหนึ่งที่นอกถ้ำนั้น อย่างนั้นสิ
ถึงจะยุ่งยาก" จางซุนเสินทรงพูดแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองดูแนวเขาเบื้องหน้า
มือหนึ่งกดอยู่กับช่วงอก ค่อยๆ คำนวณทิศทางสายแร่อย่างช้าๆ ม้วนหนังสือ
ยังคงเก็บไว้ในอกเสื้อ ในนั้นไม่มีบันทึกเอาไว้จึงไม่สามารถชี้แนะอะไร
ให้นางได้ คราวนี้นางได้แต่ต้องพึ่งพาตนเองเท่านั้น

ตงไหลถอยหลังไปหนึ่งก้าว รู้ว่าเวลานี้เป็นช่วงเวลาสำคัญ จึงไม่กล้า
รบกวนนางแม้แต่น้อย

สายตาของจางซุนเสินทรงมองจากกำแพงด้านไปตามทิศทางของ
แนวเขาด้านนี้แทบจะทีละซุนๆ ค่อยๆ คลำออกมาเป็นแนวคร่าวๆ จากนั้น
สายตาก็หยุดลง "ตรงนั้นไม่ค่อยถูกต้อง"

ส่วนปลายสุดของแนวเทือกเขาอยู่ติดแม่น้ำ ไม่มีต้นไม้และไม่มี
ต้นหญ้า เป็นผืนงาชันที่เปลือยเปล่า หินภูเขาตุ้ขรุขระตะปุ่มตะป่ำมากขึ้น
จนถึงขั้นแหลมคมเหมือนถูกขวานจามผ่าออกมาอย่างนั้น ที่เชิงเขายัง
เป็นหลุมเป็นบ่อมากขึ้นไปอีก จางซุนเสินทรงมองดูอีกรอบแล้วพูดว่า
"ราวกับเคยถูกคนเตะต้องมาก่อน"

ตงไหลรีบบอกทันที "บ่าวจะไปดูขอรับ"

ทหารทั้งสิบกว่านายที่คอยคุ้มกันนางอยู่ทางด้านข้างมาตลอดเวลานี้พากันเข้ามาใกล้ หนึ่งในนั้นกุมหมัดคารวะนาง "ท่านผู้สูงศักดิ์โปรดระวังตรงนั้นน่าจะเป็นพวกศัตรูร้ายนอกด่านทำออกมา"

นางถาม "เป็นกับดักเหมือนกันหรือ"

ทหารนายนั้นตอบ "ไม่เพียงแค่นั้น พวกนอกด่านยังตั้งใจจะแอบเล็ดลอดเข้าไปในด่านอยู่ตลอด จึงทำลายกับดัก ทั้งยังจะขุดภูเขาทำเส้นทางอีกด้วย คิดจะเข้าไปในด่านผ่านทางภูเขากี่มี"

จางซุนเสินทรงจึงได้เข้าใจ แนวเขาช่วงนี้เคยถูกขวานจามมาจริงๆ ยิ่งกว่านั้นยังถูกขุดจามมากมายหลายครั้งอีกด้วย พื้นที่ถึงได้เปลี่ยนไปจนขรุขระตะปุ่มตะป่ำเช่นนี้

ทว่าฝ่ายศัตรูนอกด่านไม่รู้ถึงความพิเศษของเขาวังจี้ เขาถูกนี้เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงไม่สามารถพยากรณ์ล่วงหน้าได้ เดิมที่ไม่อาจขุดเจาะสะเปะสะปะ แนวเขาช่วงนี้ถึงแม้จะไม่มีสายแร่ แต่ภูมิลักษณะกลับเกี่ยวพันอยู่กับยอดเขาหลักในด่าน เมื่อภูมิลักษณะของที่นี่ไม่เสถียรแล้วก็จะชักนำให้สายแร่ในด่านเกิดการเบี่ยงเบนขึ้นเล็กน้อย

นางคิดแล้วคิดอีก ในเมื่อเป็นเช่นนี้ไม่สู้จะต้องแนวเขานี้สักครั้งไปเลยก็แล้วกัน ทำให้ภูมิลักษณะที่ไม่เสถียรของที่นี่ได้ระบายไป หากไม่มีการทำลายก็ไม่มีการสร้างใหม่ เช่นนี้จึงจะทำให้ภูมิลักษณะในด่านเสถียรมั่นคงได้ทั้งหมด ถึงจะเปิดเหมืองขุดแร่ได้อย่างวางใจ และสามารถทำลายเส้นทางลักลอบที่นอกด่านได้อีกด้วย

"สามารถทำลายสิ่งเหล่านั้นได้หรือไม่" นางถามเสียงเบา

ทหารนายนั้นตอบว่า "นี่ไม่ใช่เรื่องยาก ความรัดกุมในการวาง

แนวป้องกันของนอกด่านยังห่างไกลจากในด้านอยู่มากนัก กลยุทธ์ เหล่านั้นของท่านหัวหน้าพวกเราเพียงให้พวกเขาลอกแบบได้แต่ไม่ว่า จะสามารถเลียนแบบออกมาได้ทั้งหมด" ฟังจากน้ำเสียงแล้วเขากาภูมิใจ ในตัวซานจงเป็นอย่างยิ่ง พอพูดจบก็กุมหมัดคารวะ แล้วพาคนออกไป ห้าหกคน รีบไปที่บริเวณเชิงเขาส่วนที่ขรุขระอย่างรวดเร็ว

จางซุนเดินทรงสั่งตงไหล "ไปช่วยพวกเขา ที่นี้ภูมิลักษณะไม่เสถียร ไปแล้ว หมั่นสังเกตความเคลื่อนไหวด้วย"

ตงไหลรับคำสั่งแล้วตามไป ชักดาบออกไปช่วย

ทหารที่เหลืออยู่หลายนายยังคงจำคำสั่งของซานจงได้ จึงล้อมอยู่ รอบกายจางซุนเดินทรง ปกป้องนางเป็นอย่างดี

จางซุนเดินทรงสังเกตภูมิลักษณะอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

ทหารหลายนายที่อยู่ด้านหน้านั้นมือเท้าอ่องไว อยู่ที่เชิงเขาที่เป็นหลุม เป็นบ่อนั้นแล้วก็เหมือนกับเข้าสู่เขตแดนไร้ผู้คน ชักดาบแล้วก้มตัวลง ไม่รู้ว่าแทงเข้าไปที่ใด เพียงประเดี๋ยวเดียวก็มีเสียงดังครืนครันทันที

ดินผืนใหญ่ผืนหนึ่งถล่มลงไป เผยให้เห็นหลุมกับดักขนาดใหญ่ ตามมาด้วยการถล่มติดต่อกันอีกหลายแห่ง ภายในเวลาอันรวดเร็วก็เกิด ความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกัน เสียงดังที่บั่นกระลอกนั้นดังอยู่ตลอด ไม่หยุด รวาก็ว่าดังออกมาจากใต้ดิน

จางซุนเดินทรงเตรียมระวังตัวไว้ก่อนแล้ว ทันใดนั้นก็ร้องเรียก "ตงไหล!"

ตงไหลรีบเรียกทหารหลายนายนั้นให้หนีออกไป

จางซุนเดินทรงเรียกเสร็จแล้วกลับรู้สึกว่าได้ทำสิ้นสะเทือนไปหมด เหมือนกับประสบการณ์ที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ จึงคุ้นเคยกับการสะเทือนไหว ของภูเขาแล้ว นางมองไปที่แนวเทือกเขา หินที่แตกออกกระเด็นกระดอน

กระจัดกระจาย มีหินภูเขาแถบหนึ่งถึงกับกลิ้งลงมาทั้งหมด ร่วงลงมา
กระแทกตรงๆ

"ข้างหน้า!" นางชี้สั่งให้ตงไหลพาคนไปหลบที่ตรงนั้น ขณะที่นางก็
ตั้งท่าจะไปหลบตรงนั้นด้วยเช่นกัน

ทว่าอาหารที่ตามติดอย่างใกล้ชิดคอยคุ้มกันนางกลับขวางเอาไว้
"ท่านผู้สูงศักดิ์ไม่อาจไปที่ข้างหน้าได้อีกแล้ว ที่นั่นจะพบกับศัตรูร้าย
นอกด่านได้ง่าย"

ทางด้านตงไหลก็ถูกทหารหลายนายนั้นห้ามเอาไว้เช่นเดียวกัน
ไม่อาจไปข้างหน้าได้ จ่างซุนเสินหวังจึงได้แต่มองไปยังแม่น้ำที่
เชิงเขาสายนั้น แล้วก็ขมวดคิ้ว "อย่างนั้นก็ไปที่แม่น้ำ หากมีแรงดุก็ให้
พยายามตั้งหลักให้มั่นคงที่สุดเท่าที่จะทำได้ รอจนช่วงนี้ผ่านไปแล้ว
ค่อยว่ากัน"

ภูเขายังคงสั่นสะเทือนอย่างต่อเนื่อง หินภูเขาที่ตกลงมาลอยร่วง
อย่างไร้ทิศทาง น้ำในแม่น้ำกำลังผุดขึ้นมาเป็นฟองดั่งบูมๆ แสดงชัดว่า
การคาดการณ์ของจ่างซุนเสินหวังนั้นไม่ผิด ในแม่น้ำมีแรงดุจริงๆ นาง
มั่นใจอยู่นานแล้วว่าขณะที่ภูมิภาคนี้ของที่นี่ไม่เสถียรจะมีกระแส
ดูดม้วนเช่นเดียวกับในด้านเมื่อครานั้น

หินก้อนหนึ่งกระเด็นมา โชคดีมากที่ทหารนายหนึ่งผลักจ่างซุนเสินหวัง
ออกไปทันทีนางถึงได้หลบพ้น

จ่างซุนเสินหวังถูกผลักเลยพลอยถลันเหยียบลงไปใต้น้ำ ระดับน้ำสูง
ไม่เก็น่อง เย็นเฉียบแทบจะเป็นน้ำแข็ง ยังคงไม่ทันได้กล่าววาจาแรงดุ
มหาศาลก็โจมตีเข้าใส่ และมีมากกว่าหนึ่งระลอก ชั่วทิศทางการก็ไม่เหมือนนั้น
นางมีอาการตอบสนองอย่างรวดเร็วที่สุด โดยสุดลมหายใจเข้าไปจนลึก

แล้วกลืนเอาไว้ และก็เป็นดังคาด นางถูกแรงดูดในน้ำม้วนใส่ทันที คนจึงล้มลงไปจนเปียกปอนไปทั้งตัว

คนทั้งหมดล้วนกำลังรีบมุ่งตรงมาทางนาง แต่กระแสน้ำมีแรงต้านอยู่ มีทหารนายหนึ่งประคองนางเอาไว้ทันที แล้วดันนางไปทางบนฝั่ง ตนเองจึงถูกน้ำหอบม้วนพัดไป

อีกด้านหนึ่งตงไหล่ฝันพยายามลุยแม่น้ำเข้ามา ท่ามกลางการสิ้นสะเทือนของภูเขาน้ำในแม่น้ำก็ดูดย้อนกลับ เขาเข้ามาใกล้ได้อย่างยากลำบาก เพียงทันได้ดึงแขนเสื้อของนางเอาไว้ชั่วคราว แล้วก็ถูกน้ำดูดม้วนกลับไปอีก

จางซุนเสินทรงถูกการดึงของตงไหล่คราวนี้ทำให้ร่างกายมันคงแต่ต้านแรงดูดของกระแสน้ำไม่ไหว คนจึงลอยไปกับกระแสน้ำอย่างรวดเร็ว ทว่าหินภูเขาที่กลิ้งลงมาแถบนั้นกลับยังคงแตกกระจายร่วงลงสู่แม่น้ำ นางไม่รู้ว่าถูกทหารนายใดผลักเข้าอีกแล้ว คราวนี้ใช้แรงมากเกินไป นางจึงไหลไปตามแรงแล้วถูกน้ำม้วนไปอีกด้านหนึ่ง หินภูเขาที่ร่วงลงสู่แม่น้ำทำให้น้ำสาตกระจายพัดนางกับพวกเขาแยกจากกันแล้ว

การดูดม้วนที่รวดเร็วไม่อาจคาดคะเนทิศทางได้เลย จนกระทั่งเข้าใกล้ริมฝั่งแม่น้ำสองมือของจางซุนเสินทรงพลันคว้าหูก้าคาเอาไว้แน่น ถึงได้หยุดเคลื่อนไหวลงได้ นางโผล่อก สูดลมหายใจอย่างเร่งร้อนเข้าไปสองเฮือก เกือบจะหมดแรงอยู่แล้ว ผ่านไปครู่หนึ่งถึงค่อยฟื้นคืนกลับมาบ้าง นางออกแรงปีนขึ้นไปบนฝั่ง แล้วนั่งลงใกล้ต้นไม้อย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

ทั้งตัวเปียกโชกจนหนาวเหน็บ แต่ที่นางทำเป็นสิ่งแรกคือหยิบเอาถุงผ้าปักลายที่ใส่ม้วนหนังสือออกมาจากอกเสื้อ พินิจดูแล้วดูอีก ยังดีที่ถุงผ้าปักลายนี้กันน้ำกันไฟได้ ขอเพียงไม่หล่นหายไปก็ดีแล้ว

นางจึงเก็บกลับเข้าไปในอกเสื้ออย่างวางใจ ตอนนี้องถึงค้อยบิดๆ เสื้อผ้าที่เปียกโชก สูดลมหายใจซักๆ เข้าไปที่ละเชือกพลางคิดอย่างไม่ว่าง ภูเขาของโยวโจวจำอาร์มณีน้อยเลยจริงๆ เหมือนกับคนของโยวโจวที่ปราบให้เชื่อเชื่อได้ยากมากเหลือเกิน แต่นางยังคงสามารถควบคุมให้อยู่หมัดจนได้ ตอนนี้ก็สงบเสงี่ยมแล้วไม่ใช่หรือ

น้ำในแม่น้ำสงบนิ่งแล้วจริงๆ ไม่มีการเคลื่อนไหวอีกแล้ว นางหันไปมองทางด้านที่ถูกกระแสน้ำม้วนพัดมาแล้วก็ต้องตะลึง แแนวเทือกเขาแถบนั้นถึงกับไม่เห็นอยู่ในสายตาไปแล้ว

แรงดูดของน้ำรวดเร็วเกินไป เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ นี้ถึงกับพัดนางลอยออกมาไกลถึงเพียงนี้ ไม่เห็นตงไหลและไม่เห็นทหารกลุ่มนั้นด้วยเหมือนกัน พวกเขาน่าจะยังคงอยู่ที่ด้านนั้น

จางซุนเสินทรงมองดูดวงตะวัน ไกลจะผ่านยามอยู่แล้ว

หลายชั่วยามผ่านไปอย่างรวดเร็ว นางต้องรีบไปสมทบกับพวกเขาโดยเร็ว แแนวเขาแถบนั้นภูมิลักษณะได้ระบายไปแล้ว ก็เหมือนกับคนนิสัยไม่ดีคนหนึ่งถูกกล่อมจนเชื่อฟังแล้ว เป้าหมายที่นางออกมาบรรลุผลนี้ก็เพียงพอแล้ว

นางบิดชุดขาวหุบร่างครึ่งแล้วครึ่งเล่า ชุดขาวหุ้ที่หน้าไม่แนบติดกายกลับกลายเป็นเรื่องดี เวลานี้ไม่มีลมพัดจึงไม่ถึงกับหนาวขึ้น จางซุนเสินทรงเค้นเรือวแรงลุกขึ้นออกจากริมฝั่ง เดินตัดผ่านป่าแถบหนึ่งถึงได้เห็นยอดเขายอดหนึ่งของแนวเขาแถบนั้น

ที่แท่นางก็ถูกกระแสน้ำพาอ้อมทิศทางมา มิน่าจึงมองไม่เห็นแนวเขา นั้น นางคำนวณระยะทางอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เดินไปตามทิศทางนั้น

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงก๊อบเท้าม้าดังขึ้นอย่างเร่งร้อน จึงหยุดเดินทันทีแล้วไปหลบที่หลังต้นไม้ ในที่ที่ไกลออกไปนุรุษที่ปล่อยผมยาวรุงรังกลุ่มหนึ่งกำลังขี่ม้าเข้ามา ในมือถือดาบเล่มใหญ่ นุรุษกลุ่มนั้นก็คือทหารของนอกด่านนั่นเอง

จางซุนเสินทรงเปลี่ยนทิศทางแล้วก็เดินพลางนึกถึงคำพูดของทหารหลายคนายเหล่านั้น ที่ว่าเดินตรงต่อไปข้างหน้าจะพบกับโจรร้ายฝ่ายศัตรู ซึ่งก็เป็นจริงเสียด้วย ในตอนนี้ นางก็ถูกน้ำม้าวนพัดมาข้างหน้าเรียบบริ้อยแล้ว

นางได้แต่เดินอย่างรวดเร็วอยู่ในป่าเท่านั้น ด้านหลังเหมือนจะได้ยินเสียงก๊อบเท้าม้าอยู่ตลอด จางซุนเสินทรงใช้เรี่ยวแรงที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดนั้นไปจนหมดเกลี้ยง ในที่สุดก็เดินออกจากป่ามาถึงถนนดินสายหนึ่งแล้ว

บนถนนมีคนกลุ่มหนึ่งประมาณห้าหกคนผ่านมาช้าๆ มีทั้งม้าทั้งรถม้า บนหลังม้ายังมีสินค้าอีก ดูไปแล้วเหมือนจะเป็นพ่อค้าขบวนหนึ่ง ในรถม้ามีหญิงผิวคล้ำคนหนึ่งโผล่ออกมา สวมชุดชาวหูปักกลดลายสดใส กวักมือมาทางนาง เหมือนกับกำลังเรียกนางให้เข้าไปอย่างไรอย่างนั้น

จางซุนเสินทรงได้ยินเสียงก๊อบเท้าม้าที่ด้านหลังเหมือนจะดังใกล้เข้ามาอีก จึงกัดฟันแน่นได้แต่เดินเข้าไปอย่างรวดเร็ว

รถม้าคันนั้นหยุดลงรอนางจริงๆ หญิงผู้นั้นยื่นมือมาดึงนางพลางยิ้มขณะพูดภาษาหู* ไปทางด้านหลัง

ที่นอกด่านส่วนใหญ่จะเป็นชาวซีกับชาวซีตาน หน้าตาก็เหมือนกันกับชาวฮั่น เพียงแต่พูดคนละภาษากัน ที่หญิงผู้นี้พูดอยู่ไม่ใช่ภาษา

* ภาษาหู คือคำเรียกรวมภาษาที่ชาวหูชนต่างเผ่าซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของจีนใช้กัน ทั้งชาวซงหนู ชาวเซียนเปย ชาวเซียง ชาวเจี๋ย ชาวซีตาน ชาวหุยเหอ ชาวโหววหราน กลุ่มชนเตอร์กิก ดังนั้น 'ภาษาหู' จึงเป็นคำเรียกรวมของภาษาซีตาน ภาษาเซียง รวมถึงภาษาของเผ่าต่างๆ ของชาวเซียนเปย

ซึ่งตามแต่เป็นภาษาเขียนแปล คาดว่าน่าจะเป็นชาวซี

บรรพชนสกุลจางซุนรุ่นก่อนๆ ก็มีสายเลือดเขียนแปลด้วยเหมือนกัน
จางซุนเดินทรงจึงสามารถฟังภาษาเขียนแปลออกบ้าง นางฟังออกกว่า
หญิงผู้นั้นกำลังพูดกับคนที่อยู่ด้านหลังของนางว่า "นี่คือคนของพวกเรา
กำลังเฝ้ารอนางกลับมาอยู่พอดี"

จางซุนเดินทรงถูกดึงขึ้นรถม้าไปทันที นางหันไปมองด้านหลังอย่าง
รวดเร็ว ที่ด้านหลังทหารที่ปล่อยผมยาวรุงรังกลุ่มนั้นไล่ตามมาถึงตรงหน้า
แล้ว พอได้ยินคำพูดของหญิงผู้นั้นถึงได้หยุด

หญิงผู้นั้นพูดภาษาหูอีกหลายประโยค ชายเผ่าซีที่ร่วมเดินทาง
มาด้วยคนหนึ่งเข้าไปยื่นเศษเงินให้กับพวกนั้นเล็กน้อย ทหารกลุ่มนั้น
รับเงินไปแล้วถึงได้เปลี่ยนไปทางอื่น

จากนั้นรถม้าก็ขับทันที่ ขบวนพ่อค้าเดินทางต่อ จางซุนเดินทรง
มองไปที่หญิงคนนั้น แล้วขยับกายคารวะเล็กน้อยเพื่อขอบคุณ

หญิงผู้นั้นดูเหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม ยิ้มจนตาหยีขณะมองดูนาง
และชี้มาที่เสื้อผ้าที่เปียกน้ำบนร่างนาง ใช้ภาษาหูถามนางว่าเกิดอะไรขึ้น

เพื่อจะได้ไม่แพร่พรายว่าตนมาจากในด้าน จางซุนเดินทรงจึงตั้งใจ
ชี้ๆ ที่ปากของตนเอง ส่ายหน้า แสร้งทำทำเป็นว่าไม่สามารถพูดได้

หญิงผู้นั้นแสดงสีหน้าว่าเข้าใจในทันที จากนั้นก็ยิ้มอย่างลึกลับ
กว่าเดิม หยิบพรมแบบชาวหูผืนหนึ่งจากข้างตัวยื่นให้นาง

จางซุนเดินทรงรับมาแล้วคลุมลงบนตัว สองมือดึงเอาไว้ที่หน้าอก
ถึงแม้ว่านั่นางจะจงใจสวมชุดชาวหู มัดผมถักเปียเหมือนหญิงชาวหูด้วย
เช่นกัน แต่เพียงจะหลบเลี่ยงจากทหารหลายนายนั้นมา จึงยังไม่สามารถ
แสดงออกว่าผ่อนคลายได้

หญิงผู้นั้นก็ยื่นถุงหนังใส่น้ำมาให้ถืออย่างมีน้ำใจ พอตั้งจุกเปิดออก ก็ยังมีไอร้อนอยู่

ร่างกายข้างซุนเดินทรงกำลังหนาวสั่น แต่ก็โบกไม้โบกมือทำท่าว่าไม่ดี

หญิงผู้นั้นจึงวางถุงหนังใส่น้ำลง แล้วยื่นแบ่งหนึ่งซาวหูขึ้นหนึ่งมาให้ พลงยืมอีกขณะเสียวให้นางกิน

ข้างซุนเดินทรงมองดู แล้วก็ยังคงโบกมือ ถึงแม้นางจะหิวอยู่นานแล้วจริงๆ ก็ตาม

หญิงผู้นั้นจึงไม่ยื่นอะไรให้นางอีก เพียงมองประเมินนางพลงยืม ท่าทางราวกับพอใจเป็นอย่างยิ่ง

ข้างซุนเดินทรงจวดยโอกาสมองออกไปนอกรถ ไม่เห็นยอดของแนวเขา แถบนั้นเสียแล้ว ไม่รู้ว่าตนออกมาไกลมากเพียงไร ทว่าดูจากสถานการณ์ ในขณะนี้ก็ไม่เหมาะจะหยุดการเดินทางลงตามใจได้ เพราะเกรงว่าจะไปพบกับทหารนอกด่านกลุ่มนั้นเข้าอีก จึงได้แต่หวังว่าพวกเขาจะไม่ไปที่แนวเขาแถบนั้น

นางมองออกไปพลงมองสี่ท้องฟ้าอีกหน ครุ่นคิดว่าจะลงจากรถ ที่ใดถึงจะเหมาะ

อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนเพิ่มขึ้นมามากมายที่นอกรถ ประหนึ่งมาถึงตัวเมืองสักแห่งหนึ่งแล้วอย่างนั้น รถม้าก็ไม่กระแทกกระเทือนอีกแล้ว เช่นกัน ทว่าเสียงเหล่านั้นเพียงไม่นานก็ผ่านไป รถม้าเหมือนจะเปลี่ยนเป็นเร็วขึ้นทันที ข้างซุนเดินทรงถึงขนาดที่มีมือหนึ่งต้องยันไว้กับประตูรถ ถึงได้ไม่กระเด็นกระดอน

หญิงผู้นั้นที่อยู่ตรงข้ามยังคงยืมพลงยืมใช้ภาษาหูพูดว่า "ไม่มีอะไร

วางใจได้"

รถม้าแล่นอยู่นานก่อนจะหยุดลง เหมือนกับเลี้ยวเข้าสู่สถานที่แห่งหนึ่ง หญิงผู้นั้นลงไปจากรถก่อน แล้วกวักมือเรียกจ่าขุนเสนาเดินตรง ไบหน้ายังคงมีรอยยิ้มพอใจมากอยู่

จ่าขุนเสนาตรงมองออกไปด้านนอก เป็นบ้านที่มีลานเรือนหลังหนึ่ง ด้านนอกบ้านเป็นถนนที่ไม่กว้างสายหนึ่ง บนถนนมีร้านสุราของชาวหูเรียงรายแน่นขนัด น่าจะมาถึงในเมืองเล็กที่อยู่ใกล้ๆ แห่งหนึ่งแล้ว นางคล้ายพรมแบบชาวหูที่คลุมแล้วลงจากรถ มาถึงสถานที่เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน เมื่อพวกตงไหลมาตามหาอาจจะสะกดวงมากยิ่งขึ้น

หญิงคนนั้นชี้ไปที่ห้องหนึ่งในบ้าน ใช้ภาษาหูพูดว่า "เข้าไปนั่งดี ในนี้ก็เป็นที่ดีอยู่"

จ่าขุนเสนาตรงมองนาง เห็นไบหน้านางเผยรอยยิ้มพึงพอใจเช่นนั้น ออกมาในใจก็ตื่นตัวแรง พยักหน้าแล้วเดินไปที่ห้องนั้น เดินไปได้ครึ่งทางจู่ๆ ก็หันตัววิ่งไปที่ประตูลานเรือนทันที

หญิงผู้นั้นกรีดร้องเสียงแหลมขึ้นมาทันที ด้านหลังจ่าขุนเสนาตรงมีเงาร่างสองสายไล่ตามมาในฉับพลัน หนึ่งซ้ายหนึ่งขวาขนานนางแล้วลากนางกลับไป

หญิงชาวหูรูปร่างสูงใหญ่สองคนนั้นมีเรี่ยวแรงประหนึ่งบุรุษเลยที่เดียว

ตอนที่จ่าขุนเสนาตรงถูกลากตัวกลับมา ร่างนางก็ไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือแล้ว นางที่ทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งหิวโหยแทบจะสูญเสียเรี่ยวแรงไปจนหมดสิ้นท้ายที่สุดก็ไม่อาจหนีพ้นได้ จึงถูกลากกลับไปห้องนั้นทันที จากนั้นที่เบื้องหน้าก็มีมิติไปหมด ไบหน้านางถูกผ้าดำผืนหนึ่งคลุมลงมา

เสียงดังๆ ดังเข้าสู่โสตประสาท ดูเหมือนเป็นเสียงกาน้ำหยด*
 ว่างซุนเดินทรงตื่นขึ้นมาอย่างมึนงง ทรงหน้ามีแสงเทียนอยู่หุบหรือ
 ข้างหูมีเสียงสตรีคนหนึ่งกำลังพูดว่า "เฮ้อ นี่คงไปเจอยายแก่คำมหนูซย
 มาสินะ ยายแก่คำมหนูซยที่นอกด่านนี้ไม่เหมือนกับพวกเราหรอก ทั้งจับลิ้น
 ทั้งช่วงชิงเอาตัวไป ไม่สนใจหรอกว่าจะผิดทำนองคลองธรรมหรือไม่"

ว่างซุนเดินทรงสติแจ่มใสขึ้นมาบ้างแล้ว หยัดกายขึ้นนั่ง มือหนึ่ง
 คลำไปที่ช่วงอกทันทีเหมือนเคย

สตรีผู้หนึ่งขยับเข้ามาใกล้ "หาหนังสือนั้นของเจ้าอยู่หรือ ไม่ต้อง
 กังวล พวกเขาสั่งให้ข้าค้นตัวเจ้า พอข้าเห็นว่าเป็นหนังสือหลักสตรีเล่มหนึ่ง
 จะมีอะไรให้น่าค้นกัน ก็เลยยกกลับคืนมาให้เจ้าแล้ว"

ว่างซุนเดินทรงคลำเจอแล้วจึงมองอีกฝ่าย นั่นเป็นสตรีที่มีคิ้วบาง
 นัยน์ตาเรียวกเล็กดูเฝ้ายวนตาอย่างมาก สวมกระโปรงหูฉินย้อมสีสดใส
 หวีผมเกล้าเป็นมวยอย่างคนที่ชายศิลาปะ

นางเอ่ยปากถาม "เจ้าเป็นชาวฮั่นหรือ" เสียงค่อนข้างจะแหบเครือ
 อีกฝ่ายจ้องมองดูนางด้วยความดีใจอย่างยิ่ง "พูดมาตั้งนานก็ไม่มี
 เสียงตอบ เกือบจะนึกว่าเจ้าเป็นชาวหูแล้วเสียว ยังดีที่ข้าเดาถูกนะ
 เจ้ากับข้ามาจากพื้นที่เดียวกัน"

ว่างซุนเดินทรงมองประเมินรอบๆ อีกครั้ง นี่เป็นห้องพักที่เรียบง่าย
 ห้องหนึ่ง มีโต๊ะเครื่องประทีปโคมตัวหนึ่ง จึงสามารถมองออกว่าเป็นที่อยู่
 ของสตรี ได้ร่างนางเป็นเพียงเดี่ยวๆ หลังหนึ่ง ปูทับด้วยพรมแบบชาวหูอัน
 สวยงาม ว่างซุนเดินทรงพลันประจักษ์แจ้งถึงความเป็นจริงทั้งหมดทันที

* กาน้ำหยด คือเครื่องมือบอกเวลานิดหนึ่ง เป็นชุดภาชนะที่เรียงกันเป็นชั้นบันได ซึ่งระหว่างภาชนะแต่ละใบ
 จะมีท่อเชื่อมต่อกันด้านบน น้ำจากภาชนะที่อยู่ด้านบนสุดจะไหลลงสู่ภาชนะที่อยู่ด้านล่าง ไหลลงมาเป็นทอดๆ
 จนถึงภาชนะที่อยู่ด้านล่างสุด จะมีแท่งไม้อยู่ในภาชนะ เมื่อระดับน้ำสูงขึ้นแท่งไม้จะลอยสูงขึ้นเรื่อยๆ โดย
 มาตรฐานระดับบนแท่งไม้สามารถให้บอกเวลาได้

หญิงผู้นั้นถึงกับขายนางแล้ว!

สตรีตรงหน้าเห็นสีหน้านางไม่พอใจก็ยิ้มอ่อนพลางพูดว่า "พูดแล้วก็แปลกจริงๆ เจ้าเป็นเพียงคนเดียวที่ถูกขายแก่ค้ำมนุษย์ขายมาแล้ว ยังคงอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ดีอยู่ ก่อนหน้านั้นข้าเคยเห็นที่ถูกหลอกมา ล้วนครึ่งเป็นครึ่งตายแล้วทั้งสิ้น เจ้าต้องฉลาดแน่ๆ ที่ไม่กินอาหารของพวกเขา แล้วก็ไม่ได้มีน้ำของพวกเขาด้วย"

"ถ้าไม่เป็นเพราะไม่มีทางเลือก ข้าไม่มีทางขึ้นรถม้าของนางแน่" จางซุนเสินทรงกัดริมฝีปาก "รอให้ข้าออกไปแล้วค่อยหานาง..."

'คิดบัญชี' สองคำยังไม่ได้พูดออกมา จู่ๆ จางซุนเสินทรงก็วิ่งออกไป จากนั้นก็รีบลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง กลับพบว่าหน้าต่างเปิดไม่ออก แม้จะเป็นเช่นนั้นแต่นางก็ยังคงดูออกว่าห้องฟ้าข้างนอกมืดลงแล้ว

"ข้าสลบไปนานเพียงไรแล้ว" นางหันกลับมาถาม

สตรีนางนั้นทอดถอนใจ "สลบไปหนึ่งวันเต็มแล้ว เจ้าคงต้องได้รับความทรมานอยู่บ้างกระมัง ข้ากรอกน้ำข้าวต้มให้เจ้าไปไม่น้อย เสื้อผ้าข้าก็เป็นคนเปลี่ยนให้เจ้าเหมือนกัน"

ตอนนี้เองจางซุนเสินทรงถึงได้สนใจมองดูร่างกายตนเอง ชุดขาวหูทั้งตัวถูกเปลี่ยนแล้วจริงๆ เสียด้วย กลายเป็นชุดที่มีสีสันสดใส นางคิดในใจ แอ้แล้ว ผ่านมานานเพียงนี้ ซานจยังรอข้าอยู่ที่กำแพงด้านนั้น

"มีอะไรหรือ" สตรีนางนั้นถามนาง

จางซุนเสินทรงนั่งกลับลงไปบนเตียงเตี้ย สีหน้าลึกล้ำดูจู้ห้วงน้ำ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

สตรีนางนั้นขยับเข้ามาใกล้ แล้วนั่งคุกเข่าลงข้างๆ "ตอนที่ข้าดูแลเจ้า ก็คิดอยู่ว่าดูเจ้ามีความสูงศักดิ์ไปเสียหมด คงไม่ได้มาจากสองเมืองหลวง

หอรกนะ ตอนนี่ฟังสำเนียงของเจ้าน่าจะเป็นคนฉางอันอย่างไม่ต้องสงสัย"

"อืม" จ้างขุนเสินหรงเหม่อลอย เวลานี้ไม่มีอารมณ์จะไปสนใจเรื่องอื่นๆ แล้ว

สตรีนางนั้นนั่งคุกเข่าตัวตรงแล้วคารวะให้นาง คำเรียกตนเองก็เปลี่ยนไป "ผู้น้อยก็เป็นชาวฉางอัน มาจากครอบครัวในย่านบัณฑิตของฉางอัน ดิดพิณคงโหว* ได้ มีนามว่าตู้ชินหนู หลายวันก่อนหน้านี้ได้เดินทางจากจงหยวน** มาที่ชายแดนเพื่อแสดงดนตรีอยู่ที่เขตอี้โจว ได้พบกับพ่อค้ากลุ่มหนึ่ง แรกเริ่มพวกเขาบอกว่าจะเชิญผู้น้อยมาที่นี่เพื่อเปิดการแสดงดนตรี ไม่คาดคิดเลยว่าหลังจากมาถึงแล้วพวกเขากลับไม่ยอมปล่อยให้ผู้น้อยจากไป ดังนั้นผู้น้อยก็เหมือนกันกับท่านผู้สูงศักดิ์ต่างถูกหลอกลวงมา"

จ้างขุนเสินหรงพูดอย่างเฉยเมย "แล้วอย่างไรละ"

ตู้ชินหนูยิ้มแยม "ท่านผู้สูงศักดิ์ยังมีบางอย่างที่ไม่ทราบ สถานที่นี่แท้จริงก็คือถ้ำละลายเงินทอง*** ที่ละลายก็ไม่มีได้อื่นนอกจากสุรากับนารี ผู้น้อยเห็นท่านผู้สูงศักดิ์ดูเหมือนจะมาจากครอบครัวที่ไม่ธรรมดา บางทีอาจจะสามารถจ่ายจำอย่างในราชสำนักได้บ้าง ไม่ทราบว่าจะสามารถร่วมกับผู้น้อยสักคราวได้หรือไม่ คืบพรวงี้กอบโกยรางวัลใหญ่..."

"อย่าแม้แต่จะคิด" จ้างขุนเสินหรงตัดบทคำพูดของนางตรงๆ ดูออกนานแล้วว่าสถานที่นี้ไม่ใช่สถานที่ที่มีเกียรติอะไร คิดเรียกเข้าไปจ่ายจำให้คุณฝันไปหรือไม่!

* คงโหว เครื่องดนตรีจีนโบราณที่มีลักษณะคล้ายฮาร์ป คงโหวเดิมมี 3 แบบ คือ คงโหวแบบนอน คงโหวแบบตั้ง และคงโหวหัวหงส์ โดยคงโหวแบบนอนเป็นคงโหวที่ปรากฏในสมัยราชวงศ์ฮั่น

** จงหยวน เป็นที่ราบแถบตอนกลางของประเทศจีน หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

*** ถ้ำละลายเงินทอง คือสถานที่ที่ค่าใช้จ่ายสูง ในสมัยโบราณมักจะหมายถึงหอคณิกา

ตุ้ซึนหนูนึงอึ่งไป "ท่านผู้สูงศักดิ์ไม่เต็มใจหรือ"

จ่างซุนเสินหรงแค้นเสีียงเฮอะเบาๆ "พวกเขาไม่คู่ควร"

คราวนี้ตุ้ซึนหนูนับว่ามีใจแล้วจริงๆ ว่าท่านผู้นี้เป็นผู้สูงศักดิ์อย่างแน่นนอน ไม่อย่างนั้นภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ย่อมไม่อาจกล่าววาจาเหล่านี้ ออกมาอย่างไม่สะทกสะท้านต่อความตายได้แน่ๆ

นางเหลือบมองจ่างซุนเสินหรง ยิ้มพลาถามหยั่งเชิง "ว่าไปแล้วผู้น้อยเคยตกอยู่ในความลำบากมาครั้งหนึ่งที่นอกชายแดนทางตอนเหนือ ตอนนั้นก็เคยได้พบกับผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งเหมือนกัน แต่นางพูดคุยด้วยได้งายมาก อบอุ่นนุ่มนวลประดุจจันทร์รา ท่านผู้สูงศักดิ์ไม่เหมือน..."

จ่างซุนเสินหรงหันขวับมามองนาง

ตุ้ซึนหนูปลันยิ้มแหย่ออกมา "ท่านผู้สูงศักดิ์เหมือนกับดวงตะวันในฟากฟ้านี้ ไหนเลยจะขาดดวงตะวันได้ละ ใช่หรือไม่"

ขณะนี้จ่างซุนเสินหรงไม่มีอารมณ์ไปพูดคุยเรื่องเหล่านี้กับตุ้ซึนหนูนางเพียงอยากครุ่นคิดเจี๊ยบๆ เพื่อหาหนทางหนี จึงพูดอย่างเย็นชา "ต่อให้เจ้าแต่งเรื่องเล่าขึ้นมาอีกก็อย่าคิดว่าจะกระตุ้นข้าได้"

ตุ้ซึนหนูปุดไม่ออก คิดในใจว่า สตรีผู้สูงศักดิ์นางนี้ดูอายุยังไม่มากแท้ๆ ทว่าดวงตากลับน่านักลัวเกินไปแล้ว รวากับไม่ว่าความคิดใดล้วนหนีไม่พ้นนางกระนั้น จึงทอดถอนใจอย่างจนปัญญา "คืนพรุ่งนี้คงจะมีแขกสูงศักดิ์บริเวณใกล้เคียงมา ว่ากันว่าจะมาเลือกคนแล้วพาไปด้วย ผู้น้อยเดิมคิดอยู่ว่าเป็นโอกาสที่ดี ดังนั้นถึงคิดจะเชิญท่านผู้สูงศักดิ์ให้มาร่วมด้วยกัน"

หากไม่เห็นว่านางดูสูงศักดิ์ล้ำค่าไยตนจะต้องคิดถึงแผนการนี้แล้วเฝ้ารออย่างยากลำบากจนนางพินถึงได้เสนอขึ้นมาเล่า

จู่ๆ จ่างซุนเสินหรงก็มองตู้ซิ่นหนู "เจ้าว่าจะไรนะ!"

ตู้ซิ่นหนูเกือบจะผงะไป ยังนึกว่าตนเองพูดอะไรผิดไปอีกแล้วหรือไม่
นัยน์ตาของจ่างซุนเสินหรงวูบไหว แล้วลุกขึ้นยืนทันที "ก็ได้ ร้ายรำ!"

ตู้ซิ่นหนูไม่คาดคิดว่านางจะเปลี่ยนความคิดแล้ว พูดอย่างยินดีว่า
"เช่นนั้นท่านผู้สูงศักดิ์ตกลงแล้ว?"

จ่างซุนเสินหรงยกนิ้วชี้ตั้งขึ้น ส่งสัญญาณให้นางเงียบ พวกตงไหล
จะต้องกำลังตามหานางอยู่ขอเพียงมีโอกาสดอกไปจากที่นี้นางย่อมตกลง
รับปากแน่นอน

49

เมืองเล็กแห่งนี้ใช้ทำเดินก็สามารถวัดขนาดออกมาได้ เป็นเพียงเมืองรักษาการณ์แห่งหนึ่ง ดั่งนั้นถึงอยู่ใกล้ๆ กับแนวกำแพงด่าน

ทุกครั้งที่ถึงช่วงระยะเตรียมตัวป้องกันในฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาวของในด่าน ที่นี่จะเหลือเพียงกองทหารรักษาการณ์ชาวซีตานที่ปล่อยผมยาวรุงรังเหล่านั้นเท่านั้น พวกสายสืบฝ่ายศัตรูที่คอยลอบเข้าไปในด่านอยู่ตลอดเวลาเหล่านั้นก็ส่งออกไปจากที่นี่ด้วยเช่นกัน มีเพียงเวลานี้ซึ่งเป็นยามฤดูใบไม้ผลิแล้ว เมื่อรักษาการณ์เล็กๆ แห่งนี้ถึงจะมีชาวบ้านกับพวกพ่อค้าไปมาเพิ่มมากขึ้น จึงมักจะไม่ได้ปิดเมืองในยามค่ำคืนอยู่บ่อยๆ การทำการค้าขายต่างๆ นานาก็ปรากฏออกมาแล้วเช่นกัน

เหมือนอย่างเช่นถ้าละลายเงินทองที่จ้างขุนเดินหรงอยู่ในเวลานี้ ตอนที่ดูชินหนูปอกเรื่องเหล่านี้ให้กับนางคือขณะที่กำลังหิวผมแต่งตัวให้นางอยู่ ในห้องจุดตะเกียงน้ำมันเพิ่มขึ้นมา ประเดี๋ยวเดียวแสงสว่างก็

มากขึ้น สองสะท้อนเงาร่างคนสองคนในคันท้องสำริด

"ต้องขอบคุณที่ท่านผู้สูงศักดิ์มีรูปโฉมเช่นนี้ สถานที่เยี่ยงนี้มีเพียงหน้าตาและความสามารถทางศิลปะเท่านั้นถึงจะทำให้หาเงินได้"

ผู้ซิ่นหนุ่มมือเป็นระวีงอยู่ แต่ปากก็พูดไปด้วย "ผู้น้อยเป็นเพราะมีความสามารถอยู่บ้าง อันที่จริงเมื่ออยู่ที่นี้ก็ยังไม่นับว่าถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมนัก ถึงได้ถูกเรียกมาคอยดูแลท่านผู้สูงศักดิ์ และก็เห็นได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของท่านผู้สูงศักดิ์เช่นกัน ข้าเพิ่งไปบอกว่าท่านผู้สูงศักดิ์ยอมออกไปแสดง ทำให้พวกเขาดีใจแทบแย่ ต่างนี้กว่าท่านผู้สูงศักดิ์ถูกผู้น้อยเกลียดกล่อมได้แล้ว ถึงได้ยอมเชื่อฟังเจ้าคะ"

จางซุนเสินหรงฟังและเรียบเรียงความคิดไปด้วย ปล่อยให้นางจัดการไปตามใจ

ผู้ซิ่นหนุ่มจัดการเสร็จแล้วก็ถอยออกมาดูเล็กน้อย จางซุนเสินหรงกล่าวชมตมทรงเหินหมา เปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงขาวหูกที่เปิดคอเปลือยแขนบนเอวรัดด้วยพู่หลากสี ดูราวกับเดินออกมาจากภาพวาดอย่างไรอย่างนั้น นางยั้งดูก็ยั้งรู้สึกตกตะลึง "ท่านผู้สูงศักดิ์มีรูปร่างหน้าตาเป็นเลิศเช่นนี้แล้วยังมาจากเมืองหลวงอีก เพราะเหตุใดถึงได้ร่อนเร่มาถึงนอกด่านได้ สามีที่บ้านท่านไม่เป็นห่วงหรือเจ้าคะ"

จางซุนเสินหรงนึกถึงซานจงที่ยังคงรอคอยนางอยู่ขึ้นได้ในทันที สิ้นห้านิ่งเรียบ "ไม่มีสามีหรอก"

"ถ้าอย่างนั้นก็แปลกมากจริงๆ" ผู้ซิ่นหนุ่มประหลาดใจ "อย่างท่านผู้สูงศักดิ์นี้ คนที่จะสู้ขอในนางอันน่าจะต้องมากมายจนเหยียบธรณีประตุหักไปนานแล้วถึงจะถูกละเจ้าคะ"

จางซุนเสินหรงไม่ตอบคำ

ตู้ซิ่นหนูเห็นนางไม่สนใจ จึงคาดเดาว่าน่าจะเพราะไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้ เกรงว่าพูดมากเกินไปจะทำให้นางอารมณ์ไม่ดีได้ จึงเปลี่ยนหัวข้อ "ยังไม่ทราบเลยว่าท่านผู้สูงศักดิ์เรียกหาว่าอย่างไรเจ้าคะ"

จางซุนเสินทรงไม่อยากจะแพรงพรายศักดิ์ฐานะ ยิ่งไปกว่านั้นนางยังมาจากฉางอันอีกด้วย ไม่ว่าจะแพรงออกไปจนถูกพวกนอกด่านรู้หรือวันหลังแพรงเข้าไปที่ฉางอันแล้วทำให้บิดามารดาของนางรู้เข้าล้วนไม่ใช่เรื่องดีทั้งสิ้น "พบกันโดยบังเอิญ ไม่จำเป็นต้องรู้หรือ"

ตู้ซิ่นหนูคิดอยู่สักครู่ ใจคิดว่าช่างเป็นสตรีสูงศักดิ์ที่เฉียบแหลมระมัดระวังตัวจริงๆ จึงไม่ถามไถ่แล้ว เพียงถอนใจยาวคราหนึ่ง "ผู้น้อยกลับเป็นสตรีที่ออกเรือนแล้ว ถ้ารู้แต่แรกก็จะอยู่ดีที่ฉางอันไม่ออกมาหรือเจ้าคะ คาดว่าสามีของผู้น้อยคงร้อนใจจะแยแล้ว ด่านชายแดนในใต้หล้านี้ล้วนโหดร้ายอันตรายต่อไปภายหน้าจะไม่มาอีกแล้ว หลังจากกลับไปท่านผู้สูงศักดิ์อย่าได้มาเยื่อนอีกเลยนะเจ้าคะ จะได้ไม่ต้องทำให้คนที่บ้านหวั่นวิตกเป็นกังวลไปด้วย"

จางซุนเสินทรงมองตู้ซิ่นหนู "ออกไปก่อนแล้วค่อยว่ากันดีกว่า" ในใจกลับกำลังคิดว่า คนที่บ้านล้วนไม่รู้ นอกจากซานจง...ซึ่งเขาก็ไม่ใช่คนที่บ้านไปแล้ว ไม่รู้ว่าเวลานี้เขาอยู่ที่ใด ยังคงรออยู่ที่นอกกำแพงด่านนั้นใช่หรือไม่นะ หรือว่ากลับเข้าในด่านไปแล้ว นางคิดวุ่นวายไม่หยุดแล้วจู่ๆ ก็เบือนหน้ามองไปที่ประตูห้อง เพราะพบว่าด่านนอกแสงไฟสว่างยิ่งขึ้นแล้ว

ตู้ซิ่นหนูเองก็มองดูอยู่เช่นกัน สีหน้าเคร่งเครียดอยู่ไม่น้อย พุดเบาๆ ว่า "นี่คือเริ่มต้นรับแขกแล้วละเจ้าคะ"

ทุกวันเมื่อถึงยามค่ำคืนที่นี้ก็จะคึกคัก คืนนี้ก็ย่อมไม่ผิดจากที่คาด

เอาไว้

ที่เรียกกันว่า 'ถ้าละลายเงินทอง' ก็เพราะเหมือนกันกับถ้าจริง ๆ หลังคาห้องโถงใหญ่เป็นหลังคาโค้งสีขาว ด้านล่างเป็นยกพื้นทรงกลม สร้างด้วยไม้ ปูทับด้วยพรมสีนหนา ข้างล่างยกพื้นรอบด้านเป็นที่นั่งสำหรับสังสรรค์ดื่มกิน

เวลานี้รอบด้านของยกพื้นไม้ทรงกลมมีพวกชายศิลปะกำลังเล่นดนตรีอยู่ เสียงขลุ่ยของชาวหุบวระเลงครวญ เคล้าด้วยเสียงผู้คนที่เข้ามาไม่ขาดสาย ไม่นานก็ตั้งอออิ่งไปหมด

ประตูห้องเปิดแฉับเป็นช่อง ตู้ชินหนูเพิ่งมองออกไปข้างนอกก็เห็นหญิงสาวหูดูสูงใหญ่สองคนเดินไปเดินมาคอยตรวจตราอยู่บนระเบียงนอกประตูห้อง นางมองอยู่แวบหนึ่งแล้วก็ปิดประตูหันกลับมา พูดเสียงค่อยกับข้างซุนเสินหรงที่นั่งอยู่บนเตียงเตี้ยๆ "แขกสูงศักดิ์นั้นน่าจะยังไม่มาเจ้าคะ"

ข้างซุนเสินหรงมองตู้ชินหนู "เจ้ารู้หรือว่าเป็นแขกสูงศักดิ์เช่นไร"

ตู้ชินหนูส่ายหน้า "ถ้าละลายเงินทองเช่นนี้ ไม่ว่าคนเช่นใดก็ล้วนมีทั้งนั้น แขกสูงศักดิ์ที่มาสวนใหญ่จะไม่ยอมแพร่งพรายศักดิ์ฐานะที่แท้จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรต้องมีเงินถึงจะมาได้ ไม่ง่ายเลยยกว่าผู้น้อยจะสอบถามได้ว่าจะมีคนเช่นนี้มา"

ข้างซุนเสินหรงคิดแล้วคิดอีก ถ้าอย่างนั้นก็แค่ลองเสี่ยงโชคดูเสียหน่อยแล้ว ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องออกไปจากสถานที่นี้ให้จงได้

ด้านนอกค่อยๆ มีเสียงสรวลเสเฮฮาดังมา แสงโคมไฟสว่างไสว ดูเหมือนจะยิ่งคึกคักมากขึ้นแล้ว ทันใดนั้นก็มีคนมาที่นอกประตูก่อนจะตบบานประตูสองครั้งหนักๆ ตามด้วยเสียงหญิงสาวคนหนึ่งพูดภาษาหูอย่างเย็นชาอยู่ประโยคหนึ่ง

ตู้ซิ่นหนุหันกลับมา พุดค่อยๆ "ขึ้นแสดงได้แล้วละเจ้าคะ" พุดจบก็ตั้งประตูเปิดออก

จางซุนเดินหรงมองไป เสียงคนจ้อกแจ้กจอบแจ๋ที่ด้านนอกพลันดังเข้ามาในทันที กลิ่นสุราของชาวหุผสมผสานกับกลิ่นแป้งชาดอันเข้มข้นก็ลอยเข้ามาเช่นกัน หญิงชาวหุสองคนที่ปากประตูกำลังมองนางด้วยท่าทางดูดีนอย่างยิ่ง

นางลุกขึ้นแล้วจัดแจงเสื่อผ้า จากนั้นก็เดินออกไป

บนยกพื้นไม้ทรงกลมการรำรำชาวหุชุดหนึ่งเพิ่งจะจบลง หญิงสาวชาวหุหลายคนที่ผัดหน้าทาชาดทยอยกันเดินลงจากยกพื้น

ไม่มีใครซื้อพวกนาง ที่ด้านล่างแขกหรือที่อยู่ท่ามกลางวงสุราแย่งชิงกันขึ้นไปทางด้านหน้า กระซากพวกนางไปอย่างไม่มีความเกรงใจเลย แม้แต่น้อยนิด

ทันใดนั้นก็มီးเสียงร้องอย่างตกใจ แต่ไม่มีใครสนใจและไม่มีใครไปห้ามปราม สตรีที่อยู่ที่นี่ก็คือสินค้ำ เสียงเพียงน้อยนิดเหล่านั้นถูกเสียงหัวเราะของพวกบุรุษกลบไปตั้งนานแล้ว

ตู้ซิ่นหนุเดินไปข้างยกพื้นไม้ทรงกลม นั่งคุกเข่าอยู่ด้านหลังพิณคงโหวกับสภาพไร้ระเบียบเต็มไปด้วยผู้คนกำเรบเสิบสานของสถานที่นั้นนางเห็นมามากแล้ว ยิ่งดีที่นางมาจากย่านบัณฑิต มีไหวพริบรู้จักหลบหลีก และมีความสามารถด้านการตีพิณคงโหวอยู่เพียงคนเดียวของที่นี่ นางจึงฝืนพยายามรับมือให้อยู่ และวันนี้จะต้องมีผลงานชิ้นยอดเยี่ยมให้ได้ ครั้งนี้ได้พบกับจางซุนเดินหรงถือเป็นโอกาสอันหาได้ยากของนางแล้ว

ท่ามกลางความอึกทึกุ่นวายทั้งหมด นางลอบมองไปทางด้านหลัง

แวบหนึ่ง แล้วพยับหน้าส่งสัญญาณ ยกมือขึ้นดีดสายพิณ เสียงเปี่ยมมนตร์ขลังดังขึ้นเสียงหนึ่ง ในสถานที่แห่งนี้สงบลงเล็กน้อย ไม่เหมือนกับเครื่องดนตรีชาวหูที่นอกด่าน ที่บรรเลงขึ้นนี้เป็นกลิ่นอายบรรยากาศของฉางอันแห่งราชวงศ์จางหยวน

เสียงไหลระเร่เยิ้มเหมือนสายน้ำ หนึ่งเสียงหนึ่งก้าว มีคนย่างก้าวตามเสียงดนตรีขึ้นไปกลางยกพื้น วาดคิ้วดำริมฝีปากแดง รูปร่างหน้าตาเปล่งประกายประหนึ่งสีสังข์อันสดใส กวาดตาไปทั่วบริเวณอย่างเย็นชา

ตอนยังเด็กจางซุนเดินหลงเพียงเคยติดตามพี่สาวร่วมปูอย่างจางซุนหลันศึกษาการดนตรีและการรำรำของราชสำนักอยู่ไม่กี่เพลง เพราะตอนนั้นมีความนิยมนั้นในหมู่ลูกหลานขุนนางก็เท่านั้นเอง ผ่านไปหลายปี ยังคงจำได้อยู่บ้าง แม้อาจจะไม่ชำนาญมากพอ แต่จุดประสงค์ของนางก็ไม่ใช่การรำรำอยู่แล้ว

นางยืนอยู่บนยกพื้นไม้ รอสเสียงดนตรีอยู่ สายตากวาดผ่านด้านล้างยกพื้นไปอย่างช้าๆ คนมากมายล้วนกำลังมองดูนาง แต่ดูไม่ออกว่าคนใดคือคนที่ถูกเรียกว่า 'แขกผู้สูงศักดิ์' นางแอบมองไปทางด้านหลัง ผู้ซุนหนูดีดพิณคงโหวพลงสบสายตากับนางแวบหนึ่ง แล้วขมวดคิ้วสายหน้า

จางซุนเดินหลงลอบบีบมือตนเอง หรือว่าแขกผู้สูงศักดิ์อะไรนั้น จะไม่มาแล้ว เพิ่งจะคิดถึงตรงนี้ พลันเห็นที่ประตูมีคนกลุ่มหนึ่งวิ่งออกไปแล้ว คล้ายไปต้อนรับใครสักคนอย่างไรอย่างนั้น

ผู้ซุนหนูที่ด้านหลังส่งเสียงอย่างเร่ร้อน "มาแล้ว!" จากนั้นก็ดีดบรรเลงเพลงให้ดังขึ้นทันที

จางซุนเดินหลงก็เคลื่อนไหวทันทีเหมือนกัน เท้าขยับก้าว เหยียบย่างออกไปตามเสียงดนตรี ฉวยโอกาสมองไปที่ประตูใหญ่ก็เห็นว่ามีคนเข้ามา

แล้วจริงๆ เสียด้วย

ร่างของนรุษผู้หนึ่งถูกห้อมล้อมทั้งซ้ายขวา เดินช้าๆ จากหน้าประตูเข้ามา

จากประตูจนถึงด้านล่างยกพื้นก็มีเพียงไม่กี่สิบก้าว เกร่างที่ก้มหน้าเล็กน้อยของเขาคล้ายว่าพิจารณาอยู่กับเสียงดนตรี เขาก้าวมาที่ละก้าวๆ ร่างกายคลุมด้วยเสื้อคลุมตัวใหญ่ ผมเกล้าเป็นมวยและสวมเกี้ยวทองคำ แต่งกายคล้ายคนจหงวน

ข้างซุนเสินหรงอยู่บนยกพื้นเพียงลอบมองดูไม่กี่ครั้ง ได้ยินแขกหรือหลายคนทางด้านล่างกำลังใช้ภาษาหูต๋อคุยถึงเขาอยู่เบาๆ

"พ่อค้าผู้ร่ำรวยแห่งจหงวนมาแล้ว"

"จะต้องมาเพื่อเลือกเฟ้นสาวงามแน่นอน"

ท่ามกลางเสียงสนทนาเบาๆ คนผู้นั้นตรงมาที่ด้านล่างยกพื้น คนที่ติดตามอยู่ด้านซ้ายด้านขวาแยกย้ายกันไป เขานั่งลงที่หลังโต๊ะ เงยหน้าขึ้นมองไปทางยกพื้นไม้ทรงกลม

ข้างซุนเสินหรงสังเกตเห็นตำแหน่งที่นั่งของเขาก็รู้สึกเหยียดหยามอยู่ในใจ แต่เพื่อแผนการที่วางเอาไว้ล่วงหน้าแล้วอย่างเรียบร้อย ยังคงต้องจงใจร่ำรำไปทางที่เขาอยู่ด้านนั้น เสียงดนตรีระรัวเหมือนมุกกระทบหยกเงาคนพลิกพลิ้วประหนึ่งไข่มุกเปล่งประกายเจิดจรัส

พู่ห้อยบนแฉวงข้างซุนเสินหรงพลิ้วไหวอย่างสง่างาม มีกระดิ่งใบเล็กๆ สองใบห้อยแขวนอยู่ พอขยับคราหนึ่งก็มีเสียงดังครั้งหนึ่ง ตั้งใจให้ดังดูดสายตาของผู้คน

เสียงกระดิ่งกึ่งๆ กิ่งๆ ไปตามเสียงจากพิณคงโหว มีคนทนมโห่ไหวปาเหรียญทองเหรียญหนึ่งมาที่ใต้เท้าของนาง ถึงขั้นยังมีบางคนอาศัย

ความเมามายเฝื่อนซ้างเวที ใช้ภาษาหุพุดจาหยาบคายดำซ้าใสำนาง
รอบด้านลั้วนมี่แต่เสี้ยงหัวเราะ

จ่างซุนเดินทรงเพียงรู้ลึกรู้ว่าตนเองถูกดูหมิ่น แค้นใจนักที่ตงไหล
ไม่ได้อยู่ซ้างกาย นางไม่มองแม่แต่แวบเดียว กระโปรงขาวหุหม่นรอบหนึ่ง
ไปถึงที่ซ้างยกพื้น แล้วหมุนตัวกลับอย่างอ่อนซ้อย นัยน์ตามองตรงไปที่
'แขกผู้สูงศักดิ์' คนนั้น สายตาสานสบเข้ากับสายตาเขา ในที่สุดก็เห็น
รูปร่างหน้าตาชัดเจน ทั้งตัวนางชะงักค้างไปทันที

อีกฝ่ายนั่งวางมือเอาไว้บนหัวเข่า ตามองอยู่ที่นาง ใบหน้ามีรอยยิ้ม
กรุ้มกริ่มเสเพลอันแสนคุ่นตาฉายติดอยู่ ใบหน้านั้นก่อนหน้านี้ไม่นาน
ยังพุดกับนางอยู่เลยว่าจะรอนางอยู่ที่กำแพงด่าน เวลานี้กลับมาอยู่
ตรงเบื้องหน้าแล้ว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3cZz6Yf>